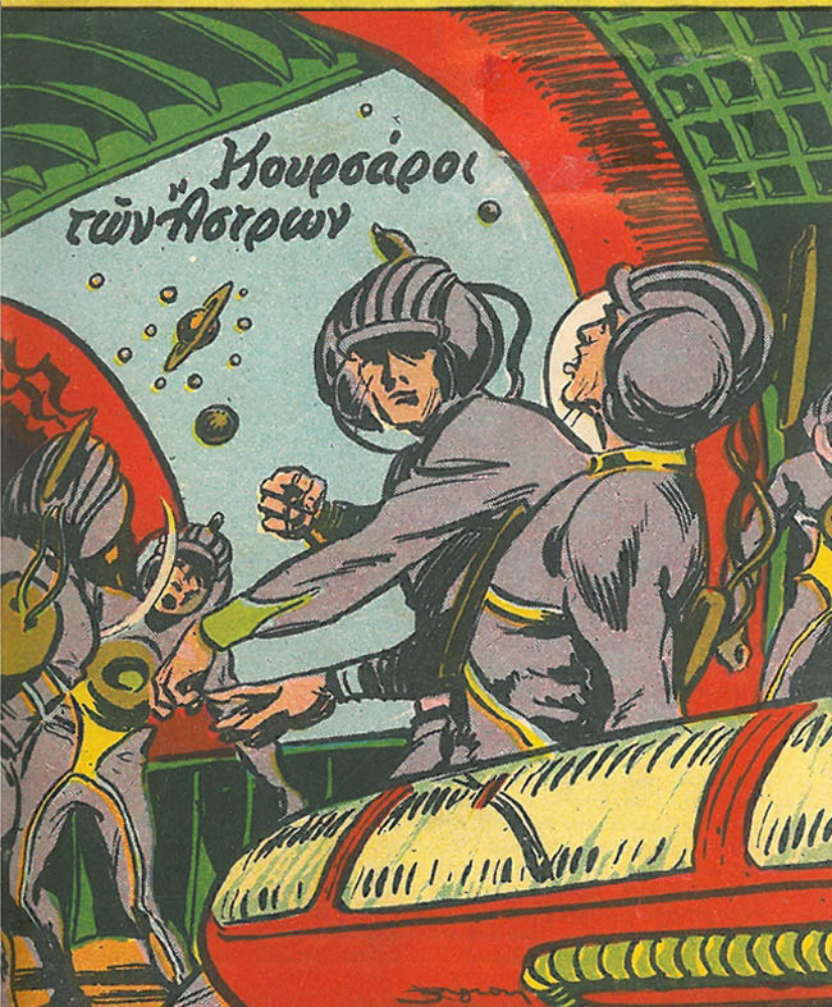

ΔΙΑΜΑΝΤΙ

3

Κουρσάροι
των Άστρων

ΚΟΥΡΣΑΡΟΙ ΤΩΝ ΑΣΤΡΩΝ

ΔΙΑΠΛΑΝΗΤΙΚΟ ΡΟΜΑΝΤΣΟ

Ἀπόδοσις:

ΜΙΛΤ. ΧΛΩΜΟΥ

Τὸ φινιστρίνι τοῦ ἐργαστηρίου βρισκόταν ψηλά, πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς Τόνια, κι' ἦταν τόσο μεγάλο, ὥστε, ἐξ οἰτίας τοῦ ἡμισφαιρικοῦ σχήματος τοῦ γυαλιοῦ, ἔμοιαζε μὲ πραγματικὸ θόλο. Ἐνα θόλο ὅμως διαφανῆ, πού, ἐνῶ ἄφινε νὰ περνοῦν οἱ φωτεινὲς ἀκτίνες, ἦταν ἐντελῶς ἀδιαπέραστος ἀπὸ βλήματα καὶ ἀπὸ ἐπικίνδυνες ἀκτινοβολίες. Οἱ εἰδικοί τεχνικοὶ τῆς Γῆς, χρόνια παιδεύονταν γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ κατασκευάσουν αὐτὸ τὸ εἶδος τοῦ γυαλιοῦ, πού προσιτάτευε ὅσους βρίσκονταν πίσω του ἀκόμη κι' ἀπὸ τὶς θανατηφόρες ἀτομικὲς ἀκτίνες «Γ».

Παρὰ τὴν διαφάνειά του, ὥστόσο, τὸ φινιστρίνι δὲν φαινόταν γὰρ φωτίζει καὶ πολὺ τὸ δωμάτιο. Εὐτυχῶς, τὰ τόξα τοῦ «νέον» ἔδιναν στὸ ἐργαστήριον ἕνα φωτισμὸ καλοκαιριᾶτικου μεσημεριοῦ. Γιατί, ἄλλοιῶς, δὲν θὰ μπορούσε κανεὶς οὔτε τὴ μύτη του νὰ δῇ ἐκεῖ μέσα. Πέρα ἀπὸ τὸ ἄθραυστο γυαλὶ βασίλευε ἕνα ἀπόλυτο σκοτάδι. Ἐνα σκοτάδι πού δὲν τὸ ἀπαντάει κανεὶς οὔτε στὶς πρὸ σκοτεινὲς νύχτες τῆς Γῆς. Σκοτάδι χωρὶς κοιμῆδαν ἀνταύγεια, μαῦρο καὶ παγωμένο, σὰν ἕνα παραπέτασμα ἀπὸ μαῦρο βελούδο, πάνω στὸ

όποιο, όμοια με κεφάλια καρφίτσας, έλαιμπαν, χωρίς να φωτίζουν, μυριάδες άστρα...

Η Τόνια δέν έμεινε έδιάφορη στην κρύα και μυστηριώδη γοητεία της διαπλανητικής νύκτας. Κάθε τόσο, σταματώντας τη δουλειά της, ύψωνε τὰ μάτια της κι έμενε μερικές στιγμές ακίνητη κυττάζοντας τὸ ασύγκριτο μεγαλείο τού Σύμπαντος, πού προσφερόταν στὰ μάτια της πίσω από τὸ χοντρὸ γυαλί.

Τὸ πλανητόπλοιο ἀκολουθοῦσε γραμμὴ «πλεύσεως» γιὰ τὸν Ἄρη. Τὸ τεράστιο σκάφος, πού εἶχε ξεκινήσει ἀπὸ τὴν Γῆ, ἔφτανε στὸ διάστημα με ὅλη τὴν ταχύτητα τῶν πρωτογονικών ροικεττῶν του. Ἡ ἀποστολή του ἦταν πολὺ ἐπείγουσα καὶ δέν ἔπρεπε νὰ ἔχη οὔτε ἓνα λεπτὸ καθυστέρησης στὸ ταξίδι του, πού, παρὰ τὶς καταπληκτικὲς προόδους τῆς ἐπιστήμης τὰ τελευταῖα χρόνια, ἐξοκολοθοῦσε νὰ χρειάζεται δυὸ σχεδὸν ἑβδομάδες. Καί, πέρα ἐκεῖ, στὸν κόκκινο πλανήτη, τὸν Ἄρη, ἡ κατὰστασις ἦταν ἀληθινὰ δραματική.

Πρωτοπόροι μέσα στὸ πλανητικὸ σύστημα, οἱ κάτοικοι τῆς Γῆς εἶχαν κατορθώσει, ὕστερα ἀπὸ προσπάθειες δεκαετηρίδων, νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τοὺς ἀδυσώπητους νόμους τῆς βαρύτητος, πού τοὺς κρατοῦσαν κολλημένους στὸν πλανήτη τους ἀπὸ τότε πού πρωτοφάνηκε ἡ ἀνθρωπότης. Καί, ὅταν ἔγινε τὸ πρῶτο βήμα, γρήγορα ἀκολοῦθησαν τὰ ἐπόμενα. Ἡ Σελήνη, ὁ Ἄρης κι' ἡ Ἀφροδίτη ἀποτελοῦσαν πιά ἀποικίες τῆς Γῆς. Καὶ ὑποτελεῖς τῆς οἱ κάτοικοί τους, πλάσματα πού εἶχαν ἐμφάνισι ὅμοια σχεδὸν με τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ, με ἀτελείωτες ποικιλίες, πού ἄρχιζαν ἀπὸ τὴν τέλεια κάλλογῃ καὶ κατέληγαν στὴν τερατώδη ἀσχήνεια.

Οἱ κάτοικοι τοῦ Ἄρη, συνεννοήθηκαν πολὺ καλὰ με τοὺς ἀνθρώπους τῆς Γῆς. Δέν δυσκολεύθηκαν καθόλου νὰ τοὺς παιραδισχοῦν γιὰ ἀνώτερούς τους καὶ νὰ ὑποταχθοῦν. Κι' ὅμως, οἱ ταραχές δέν ἔπαιναν ποτὲ στὸ σημεῖο ἐκεῖνο τοῦ οὐράνιου χάρτη. Ὁ Ἄρης βρισκόταν ἀπὸ αἰῶνες σὲ πόλεμο με τοὺς δύο δορυφόρους του: Τὸν Δεῖμο καὶ τὸν Φόβο. Καί, μόλις τὰ καταδρομικὰ τῆς Γῆς ἀπομακρύνονταν λίγο, οἱ ἀτίθιστοι κάτοικοι τῶν μικροσκοπικῶν δορυφώρων τοῦ γέρικου πλανήτη ξεπυρῶναν ἀπὸ τὶς ἀπίθανες κρύπτες τὰ ὅπλα τους καὶ με ἀστραπιαία ταχύτητα ἐξαπέλυαν καταστραπτικὲς ἐπιδρομὲς στὸν Ἄρη, χωρὶς οὔτε οἱ Ἀρειανὲς ἡμιόμεις, οὔτε τὰ καταδρομικὰ τῆς Γῆς νὰ μποροῦν ποτὲ νὰ συλλάβουν τοὺς ἐνόχους καὶ νὰ βάλουν τέρμα στὸν κλεψιποτόλεμο.

Οί άνθρωποι τῆς Γῆς, δὲν εἶχαν κοιταφέρει ὡς τώρα νὰ σπεριώσουν τὴν τάξι στὸ μικρὸν ἐκείνο σημεῖο τοῦ διοστή-
μοιτος. Μήπως, ἄλλωστε, δὲν βρίσκονταν σὲ διαρκεῖς προσ-
τριβές καὶ μπαζύ τους;

Ἐδῶ κι' ἓνα μῆνα ὥστόσο, ἡ κατάστασις στὸν κόκκινο
πλανήτη εἶχε πῶπει νὰ εἶναι ἀπλῶς ἐνοητική καὶ ἐκτεν-
ριστική. Ἐνας τρομακτικὸς κίνδυνος εἶχε κάνει τὴν ἐμφά-
νισί του, χωρὶς αὐτὴ τὴν φορὰ νὰ φταῖνε σὲ τίποτε οἱ συ-
νηθισμένοι τειραξίες. Μιὰ ἀγνωστὴ φοβερὴ ἐρρώστεια εἶχε
ξαπλωθῇ μὲ κοιταπληκτικὴ ταχύτητα στὸν πλανήτη καὶ χι-
λιάδες ἦσαν κάθε μέρα τὰ θύματά της. Μὲ τὸν ρυθμὸ αὐ-
τόν, πολὺ γρήγορα οἱ πόλεις καὶ τὰ χωριά τοῦ Ἄρη θὰ ἐ-
ρημώνονταν. Μάταια οἱ Ἀρειανοὶ γιανοὶ καὶ βιολόγοι ἔ-
νωσαν τίς προσπάθειές τους γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ κοιταπλη-
κίσουν τὸ φοβερὸ μικρόβιο τῆς ἀγνωστῆς ἐρρώστειας. Ὁ
μικροσκοπικὸς ἐχθρός, ποὺ ἔμοιαζε πολὺ μὲ τὸν βάκιλλο
τῆς φυματικώσεως, ἦταν χίλιες φορές πιὸ ἀνθεκτικὸς καὶ
δὲν φαίνονταν νὰ προσβάλλεται ἀπὸ κανένα ἀπὸ τὰ γνωστὰ
φάρμακα. Μόνο ἡ φωτιά καὶ τὰ δυνατὰ ὀξέα μπορούσαν νὰ
τὸν καταστρέψουν. Ἀλλὰ δὲν μπορεῖ βέβαια νὰ θεωρηθῇ
κανεὶς ἓνας ἄρρωστο δύνοντάς του νὰ πητ' ἀκούαφerte!

Οἱ Ἀρειανοὶ, μολοντοὶ εἶχαν κάνει θεραπείες ποσόδους
στὴν μηχανική, βρίσκονταν πολὺ πίσω στὴν βιολογία καὶ
τὴν ἱατρική. Μόλις λοιπὸν εἶδαν ὅτι ἦσαν ἀνίκανοι νὰ ἀν-
τιμετωπίσουν τὸν ἀδυσώπητο ἐχθρό, ἔστειλαν ἓνα μήνυμα
ἀπογνώσεως στὴ Γῆ, ζητώντας ἀπελπισμένα βοήθεια ἀπὸ
τὴν ἀνθρώπινη ἐπιστήμη.

Οἱ συνεννοήσεις ἔγιναν ταχύτατα καί, μιὰ μέρα, ἓνα
πλανητόπλοιο ἀπεβίβασε στὴ Γῆ τοὺς πρῶτους ἐρρώστους
ἀπ' τὸν Ἄρη. Οἱ μεγαλύτεροι σοφοὶ τῆς Γῆς τοὺς περίμε-
ναν. Καὶ ἡ ἀνώτερη κοπάρτησις τῶν ἀνθρώπων γρήγορα ἔ-
δωσε τὸ ἀποτέλεσμα. Τὰ μικρόβια, βέβαια, ἦσαν σχεδὸν ἀ-
πρόσβλητα. Ἀλλὰ οἱ σοφοὶ τῆς Γῆς κατάφεραν, μέσα σὲ
κοιταπληκτικὰ σύντομο διάστημα, νὰ παραιοσκευάσουν ἓνα
ἐξαιρετικὰ δραστικὸ ποσφυλοειδικὸ ὀρρό. Ὅσοι εἶχαν προσ-
βληθῇ θὰ πέθαιναν! Τουλάχιστον, ὅμως, θὰ μπορούσαν νὰ
σωθοῦν οἱ ὑπόλοιποι.

Τὸ μεγαλύτερο ἐργαστάσιο φαρμακοκευτικῶν προϊόντων
τῆς Γῆς, πῆρε εἰδικὴ ἐντολή. Καί, σὲ μερικὲς μέρες, δέκα
χιλιάδες γιγαντιαῖες ἀμπούλες — ἡ πρώτη δόσις — ἦσαν
ἐτοιμες. Συσκευασμένες μέσα σὲ εἰδικὰ χαλύβδινα κιβώτια,
παράδοθηκαν στὸν κυβερνήτη τοῦ «Κένταυρου», τοῦ ταχύ-
τερου κοιταδρομικοῦ τῆς Γῆς, γιὰ νὰ μεταφερθοῦν στὸν Ἄρη.

Ἐπὶ κεφαλῇς τῆς ἐπιστημονικῆς ἀποστολῆς, ἔπρεπε κανονικά νὰ μπῇ ὁ καθηγητὴς Ἑρβύ, Διευθυντὴς τοῦ Ἰνστιτούτου Ποιστέρ τῶν Παρισίων, ποὺ εἶχε μόλις τιμηθῇ μὲ τὸ Βραβεῖο Νόμπελ τῆς Βιοχημείας τοῦ ἔτους 2031. Ἡ παρουσία του ἦταν ἀπαραίτητη, ἐπειδὴ ἔπρεπε νὰ καταταπίσῃ ὁ ἴδιος τοὺς Ἀρειανοὺς γιατροὺς γιὰ τὸν τρόπο χρήσεως τοῦ νέου ὁρροῦ καὶ νὰ ἐπιβλέψῃ τοὺς πρῶτους ἐμβολισμοὺς. Δυστυχῶς ὅμως, τὸ θῶρος τῆς ἡλικίας τὴν τελειωταία στιγμήν δὲν τοῦ ἐπέτρεψε νὰ λάβῃ μέρος στὸ διαπλανητικὸ ταξίδι. Οἱ συνάδελφοί του τοῦ ὑπέδειξαν πῶς ἡ κούρσα ἐνὸς τέτοιου ταξιδίου θὰ ἔβαζε σὲ μεγάλῃ δοκιμασία τὴν ἤδη κουρασμένη καρδιά του. Ἐκείνος βέβαια, δὲν λογάριαζε τὴν ζωὴ του. Ἡ ζωὴ ὅμως ἐκείνη, τοῦ εἶπαν, χρειάζεται στὴν ἀνθρωπότητα. Ὁ καθηγητὴς Ἑρβύ ἀναγκάστηκε νὰ ὑποκύψῃ.

Ἄν ὥστόσο ὑποχώρησε σ' αὐτό, δὲν ἐννοοῦσε μὲ κοινένα τρόπο νὰ δεχτῇ νὰ ὀρίσουν ἄλλοι τὸν συνεδρὸ τοῦ πολῦτιμου ὁρροῦ. Ἀδέξια χέρια δὲν ἔπρεπε νὰ ἀγγίξουν τὶς ἀμποῦλες. Καί, χωρὶς νὰ διστάσῃ καθόλου, δῆλωσε πῶς τὸ ἀρμοδιώτερο, ἔπειτα ἀπὸ τὸν ἴδιο, πρόσωπο, γιὰ νὰ συνοδεύσῃ τοὺς ὁρροὺς μέσα ἀπὸ τὸ ἡμιχρό κι' ἀφιλόξενο διάστημα, ὥς τὸν προορισμὸ τους καὶ νὰ διδάξῃ τοὺς γιατροὺς τοῦ Ἄρη τὸν τρόπο χρήσεως, ἦταν ἡ Τόνια.

Ἰταλικῆς καταγωγῆς, ἡ Τόνια ἦταν τὸ δεξιὸ χέρι τοῦ καθηγητῆ Ἑρβύ. Μόλις εἰκοσιπέντε χρονῶν, ἡ νεαρὴ αὐτὴ βιολόγος, προκαλοῦσε κατὰπληξι στοὺς ἐπιστημονικοὺς κύκλους μὲ τὶς ἀπέραιστε γνώσεις της καὶ τὸ πάθος της γιὰ τὴν ἐπιστημονικὴ ἔρευνα, ποὺ φαινόταν πῶς τὴν εἶχε κάνει νὰ ξεχάσῃ ὅτι ἦταν γυναίκα.

Τώρα, σκυμμένη πάνω στοὺς δοκιμαστικοὺς σωλῆνες τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ πλανητόπλοιου, βασίλισσα πάνω σὲ ὁλόκληρες μεραρχίες ἀπὸ μπουκάλια, σωλῆνες, μικροσκοπία κι' ἄλλα ἐπιστημονικὰ ὄργανα, προσπαθοῦσε νὰ τελειώσῃ ὅσο πιὸ γρήγορα μπορούσε ἓνα πείραμα, μὲ τὸ ὁποῖο ἤθελε νὰ ἐξοικριδῶσῃ ἂν ἡ δροσιστικότης τοῦ προφυλακτικοῦ ὁρροῦ θὰ μπορούσε νὰ διαποραχθῇ στὸ κλιματικὸ καὶ βιολογικὸ περιβάλλον τοῦ Ἄρη.

Ἦταν εὐχαριστημένη. Ὅλα φαίνονταν νὰ πηγαίνουν καλὰ. Καὶ σὲ ἕξι μέρες, φτάνοντας στὸν Ἄρη, θὰ μπορούσαν ν' ἀρχίσουν ἀμέσως τοὺς ἐμβολισμοὺς. Εἶχαν συμφωνήσει τὶς πρῶτες ἐπεμβάσεις νὰ τὶς διευθύνῃ μὲ τὴν ραδιοτηλεόρασι ὁ ἴδιος ὁ καθηγητὴς Ἑρβύ. Ἄν, ὥστόσο, οἱ συνθήκες μεταβιβάσεως τῶν ραδιο-τηλεορατικῶν κυμάτων δὲν

ήσαν εὐνοϊκές, ἡ Τόνια εἶχε ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτὸ της καὶ ἦταν βεβαία πὼς δὲν θὰ γινόταν κοινὸν λάθος.

Τὸ μεγάλφωνο, ποὺ ἦταν τοποθετημένο πάνω ἀπ' τὸ γραφεῖο της, ἄρχισε νὰ καθαρίζῃ τὸν μετάλλινο λαϊμό του, κι' ἀμέσως κατόπιν ἀκούστηκε μιὰ φωνή:

—Τόνια.

Ἡ νεαρὴ σοφὴ χοιρογέλασε χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ καὶ ἀκούμπησε στὸ ροζάκι μπροστά της ἕνα μπουκαλάκι.

—Ναί, Λούντιο;

—Μπορῶ νὰ ἔρθω;

—Καὶ βέβαια!

Μιὰ στιγμή ἀργότερα, ὁ Λούντιο ἔμπαινε στὸ ἐργαστήριο.

—Καλημέρα!

Γέλασαν κι' οἱ δύο. Ἀπὸ μέρες τώρα, οἱ λέξεις «καλημέρα» καὶ «καλησπέρα» εἶχαν χάσει τὴν σημασίαν τους. Οἱ ὥρες κυλοῦσαν μέσα σ' ἕναν κόσμον ἀμετάβλητο, ὅπου τὸ μόνο φῶς ἦταν ἐκεῖνο ποὺ ἔδωκαν οἱ σωλῆνες μὲ τὸ μαγνητισμένο νέον. Οἱ δύο φίλοι, ὅμως, ἐξακολουθοῦσαν νὰ χρησιμοποιοῦν τὶς ἴδιες ἐκφράσεις τῆς Γῆς κάθε φορὰ ποὺ συναντιόταναν στὰ δισημερίσματα τοῦ «Κενταύρου». Ὁ Λούντιο φοροῦσε μιὰ μπλε στολή, μονοκόμματα σὰν φόρμα, πρακτικὴ καὶ σπέρση, τὴν στολὴ ὑπηρεσίας τῶν ἀστροναυτῶν. Μπαίνοντας στὸ ἐργαστήριον, ὥστόσο, εἶχε βγάλει τὴν σφαιροειδῆ κάσκα ἀπὸ ἄβραυστη πλαστικὴν ὕλη ποὺ φοροῦσαν συνήθως ὅλοι ὅσοι ἐπέβαιναν στὸ πλανητόπλοιο.

Ἡ Τόνια, πάλι, ἦταν ντυμένη κάποισπρα. Ἐμοιαζε μὲ νοσοκόμα. Γάντια ἀπὸ λεπτὸ λάστιχο τοῦ ἰδίου χρώματος τῆς ἐπέτρεπαν νὰ κάνῃ καὶ τοὺς λεπτότερους χειρισμοὺς τῶν ἐπιστημονικῶν της ὁργάνων χωρὶς κίνδυνον ἐγκυμάτων ἢ μολύνσεων.

—Λοιπόν, γιατρέ μου...

Γέλασαν πάλι κι' οἱ δύο. Ὁ Λούντιο ἔνοιωθε ἰδιαίτερη

εὐχαρίστησι γὰ τὴν ἀποκαλὴ ἔτσι. Τὴν συμπαθοῦσε ἐξαιρετικά. Ἀλλωστε, καὶ ὁλόκληρο τὸ πλήρωμα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν βαθὺ σεβασμὸ πού ἔνοιωθε γιὰ τὴν νεορὴ ἐπιστήμονα, τὴν ἀχαποῦσε κιόλας. Ἡ Τόνια κέρδιζε ἀμέσως τὴν συμπάθεια ὅλων μὲ τὴν εὐλικρίνεια, τὴν καλὴ τῆς διάθεσι καὶ τὴν εὐγένειά της.

—Λοιπὸν, κύριε σημασιφόρε, πῶς πηγαίνει τὸ πλοῖο;
 «Ὅλα καλὰ;

Ἦ Λούντιο ἔκανε ἕνα μορφοσμό.

—Περὶπου.

—Συμβαίνει τίποτε;

—Πρὸς τὸ παρὸν ὄχι, τίποτε σοβαρό. Ἀλλά, μόλις πρὶν ἀπὸ λίγο, ὁ πατέρας παρατήρησε μιὰ παράξενη λάμψι στὸν οὐρανό.

Ἡ Τόνια ἔνοιωσε ζωερὴ ἐκπληξι:

—Μιὰ λάμψι; Ἐδῶ πού θρискόμαστε;

—Μάλιστα. Γιὰ μετεωρίτη, μιὰ φορὰ, δὲν πρόκειται. Γιατί, ἐξω ἀπὸ ἀτμόσφαιρα, οἱ μετεωρίτες εἶναι ἀόρατοι. Τὸ γυμνὸ μάτι δὲν τοὺς βλέπει, παρὰ ἀπὸ πολὺ μικρὴν ἀπόστασι. Δὲν εἶναι ὅπως στὴ Γῆ, ὅπου ἀναφλέγονται ἀπὸ τὴν προσπριδὴ τους μὲ τὸν ἀέρα.

—Τότε; Μήπως πρόκειται γιὰ κανέναν ἄγνωστο κομήτη ἢ μᾶλλον...

—Ἡ μᾶλλον γιὰ κανένα πλανητόπλοιο, θέλεις νὰ πῆς; Ναί, Τόνια. Φαίνεται πῶς αὐτὸ ἀκριβῶς συμβαίνει, κι' ὁ πατέρας ὅταν τὸ ἀντελήφθη ἔμεινε κατὰπληκτος. Ξέρουμε μὲ ἀπόλυτη βεβαιότητα, πῶς μονάχα ἕνα πλανητόπλοιο βρίσκεται αὐτὴ τῇ στιγμῇ σὲ πορεία πρὸς τὸν Ἄρη. Γιὰ τὴν ἀκρίβεια ἕνα μόνο πλανητόπλοιο βρίσκεται σ' ὁλόκληρη αὐτὴ τὴν περιοχὴ τοῦ διαστήματος. Κι' αὐτὸ εἶναι ὁ «Κένταυρος». Καὶ εἴμαστε βέβαιοι, ἐπειδὴ ἀπηγορεύθη ἡ κίνησις κάθε ἄλλου σκάφους στὸ διάστημα καὶ ἰδιαίτερα σ' αὐτὴν τὴν περιοχὴ, ἀκριβῶς ἐξ αἰτίας τῆς ἐπιδημίας πού ὑπάρχει στὸν Ἄρη. Οἱ ἀρχὲς τῆς Γῆς ἐκήρυσαν καραντίνα. Καὶ μόνο ἡμεῖς εἴμαστε ἐξουσιοδοτημένοι νὰ ταξιδεύουμε.

Ἡ Τόνια, σκεπτικῇ, κύτταξε μιὰ στιγμὴ τὸ μεγάλο σκοτεινὸ φινιστρίνι.

—Δὲν μπορεῖ νὰ πρόκειται γιὰ κανένα πλανητόπλοιο πού ἔρχεται ἀπὸ τὴν Ἀφροδίτη; Ἐκεῖ δὲν ὑπάρχει ἐπιδημία.

—Ἀποκλείεται. Ἡ ἀπαγόρευσις ἰσχύει γιὰ ὅλους. Καί, ἄλλωστε, ἡ Ἀφροδίτη βρίσκεται ἐκατομμύρια χιλιάμετρα μακριὰ ἀπὸ δῶ. Δὲν μπορεῖ σκάφος πού ἔρχεται ἀπὸ ἐκεῖ γὰ ἔχη παραπλανηθῇ τόσο πολὺ.

—Τότε; Μήπως πρόκειται για κανένα πλανητόπλοιο της Σελήνης;

—Εἶν' ἀλήθεια, εἶπε ὁ Λούντιο χαμογελῶντας, πῶς οἱ Σεληνῖτες εἶναι πολύ στραβοκέφαλοι καὶ δὲν θὰ τὸ εἶχαν γιὰ τίποτε νὰ ἀψηφίσουν τὴν ἀπαγόρευσι καὶ νὰ ξεκινήσουν γιὰ τὸν Ἄρη, ἂν ἐπρόκειτο γιὰ καμμιά σπουδαία ἐμπορικὴ ὑπόθεσι. Ἀλλὰ αὐτὸ τὸ σκέφτηκε κι' ὁ πατέρας καὶ ἐπεκοινώνησε μὲ τὴν Σελήνη. Κανένα πλοῖο δὲν ἔχει φύγει ἀπὸ ἐκεῖ ἐδῶ καὶ τρεῖς ἐβδομάδες.

Σώπασαν κι' οἱ δυό. Σκεπτικοί, κύτταζαν τὸ ἄπειρο διάστημα πού φαινόταν μέσα ἀπὸ τὸ γυμρὸ γυαλὶ τοῦ θάλου. Καί, ξαφνικά, ἀνατρίχιασαν. Γιατί, πάνω σπὸ μαῦρο φόντο μὲ τὶς ἄπειρες ἀσημένιες κουκίδες ἐμφανίστηκε ξαφνικά ἓνα νέο φωτεινὸ σημεῖο, ὄχι ἀκίνητο αὐτό, μὰ πού ἔσχιζε τὸ διάστημα μὲ ταχύτητα πού ἦταν ἀδύνατο νὰ υπολογισθῇ, ἀλλὰ πού ἔπρεπε νὰ εἶναι πολὺ μεγάλη. Καὶ τὸ φωτεινὸ ἐκείνο σημεῖο θὰ ἔλεγες πῶς κρατοῦσε πορεία τέτοια πού γρήγορα θὰ ἔφτανε τὸν «Κένταυρο».

—Νάτο!, μουρμούρισε ἡ Τόνια.

Ἐκείνη τὴν στιγμή, τὸ μεγάλφωνο γρύλλισε, σημεῖο πῶς κάποιος ἐπρόκειτο νὰ μιλήσῃ. Κι' ἀμέσως ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ πλοιοάρχου Ζέ, τοῦ πατέρα τοῦ Λούντιο:

—Ἐδῶ κυβερνήτης. Οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ σκάφους νὰ παρουσιαστοῦν ἀμέσως στὴν γέφυρα.

Ὁ Λούντιο ἔκανε μιὰν ἐλαφρὴ ὑπόκλισι πρὸς τὸ μέρος τῆς Τόνια.

—Λυπάμαι πού πρέπει νὰ σὰς ἀφήσω τόσο γρήγορα, γιὰπρὲ μου...

Κυττάχθηκαν. Μιὰ ἐλαφρὰ μελαγχολία ἐσκίαζε τὸ βλέμμα τους.

—Τὸ καθήκον πρῶτα, Λούντιο. Πήγαινε!

Ἔκανε ἓνα βῆμα πρὸς τὴν πόρτα.

—Λούντιο!

Ξαναγύρισε. Ἡ Τόνια φαινόταν συγκινημένη.

—Πιστεύεις πῶς διατρέχουμε κίνδυνο;

Ὁ νεαρὸς σημαioφόρος χαμογέλασε.

—Μὴ φοβάσαι τίποτα. Ἔχε ἐμπιστοσύνη στὸν πατέρα, σὲ μένα καὶ στὸ πλήρωμα.

Ἦταν πολὺ ὁμορφὴ, ντυμένη κάτασπρα πάνω στὸ μαῦρο φόντο τοῦ σκοτεινοῦ διαστήματος, πού ἦταν κατὰστικτο ἀπὸ μακρινὰ ἄστρα καὶ πού εἶχε γίγει ξαφνικά τόσο ἀπειλητικὸ ἔξ αἰτίας ἐκείνου τοῦ κόκκινου σημείου πού ὁλοένα πλησίαζε...

—Ξέρεις πῶς δὲν φοβάμαι γιὰ τὸν ἐαυτό μου, Λούντιο.

Πρὶν ἀπ' ὅλα, εἶμαι γιατρός. Καὶ ἔχουμε νὰ ἐκτελέσουμε μιὰν ἀποστολή... Νὰ φέrouμε τὸν ὄρρο στοὺς δυστυχημένους ποὺ ἀποδεκατίζονται ἀπὸ τὴν ἐπιδημία...

—Μπράβο, Τόνια. Τώρα σὲ ἀναγνωρίζω. Μπορῶ ὥστόσο νὰ σὲ διαβεβαιώσω πῶς ὁ «Κένταυρος» θὰ φθάσῃ στὸν προορισμό του. Πρέπει νὰ φτάσῃ. Ἐχε ἐμπιστοσύνη.

Στὸ κατῶφλι τῆς πόρτας κοντοστάθηκε μιὰ στιγμή κι' ὕστερα, σὰν δειλὸς μαθητὴς τοῦ γυμνασίου ποὺ παίρνει μιὰ ξαφνικὴν ἀπόφασιν, τῆς ἔστειλε ἓνα φιλί.

Ἀμέσως κατόπιν, ἀνοίξε τὴν πόρτα κι' ἔφυγε διαστிகὸς, φορῶντας τὸ κράνος του καθὼς πήγαινε νὰ παρουσιασθῇ στὴν γέφυρα. Ἡ Τόνια ἔμεινε μόνη. Αἰσθανόταν ἀναστατωμένη ἀλλὰ χαμογελοῦσε. Ἐρριξε μιὰ ματιά στὰ ράφια γύρω της, τὰ γεμάτα ἀπὸ δοκιμαστικούς σωλήνες, μπουκάλια καὶ ὄργανα, καὶ ὅλο τὸ ὡς τότε γνώριμο περιβάλλον τῆς φάνηκε σὰν μόνον. Ἡ ἐπιστήμη εἶχε μπῆ στὴν δευτέρη σειρά, παραχωρῶντας τὰ πρωτεία στὴν γυναίκα.

—Τὸ ἀποφάσισε!, ψιθύρισε χαμογελώντας.

Ὡς τὴν στιγμή ἐκείνη, δὲν εἶχαν ποτὲ ἀνταλλάξει οὔτε μιὰ τρυφερὴ λέξι. Ἐνοιῶσαν ὥστόσο πῶς ἦσαν φτιαγμένοι γιὰ νὰ συνεννοοῦνται. Καί, παρόδοξο, ἐκείνη ἢ ἀπρόοπτη συνάντησις τοῦ «Κενταύρου» μὲ τὸ ἄγνωστο κι' αἰνιγματικὸ πλανητάπλοιο, εἶχε χρησιμεύσει σὰν τονωτικὸ στὸν νεαρό καὶ ντροπαλὸ σηματοφόρο.

Ἡ Τόνια γύρισε καὶ κύτταξε μέσα ἀπ' τὸ φινιστρίνι. Κύτταξε τὸ ἄγνωστο ἐκεῖνο «πράγμα», ποὺ εἶχε προκαλέσει τὴν ἐκρηξί τῶν αἰσθημάτων τοῦ Λούντιο. Μέσα της, ἐνοιῶθε κόπιν σὰν συμπτώσεια πρὸς τὸ ἀπειλητικὸ κόκκινο σημαδίοκι. Δίχως ἐκεῖνο, τὸ ταξίδι θὰ εἶχε ἴσως τελειώσῃ χωρὶς ὁ Λούντιο νὰ ἐκδηλωθῇ.

Ὡστόσο, τὸ μυστηριώδες ἀντικείμενο ὀλοένα ἐπλησίαζε. Τώρα πιά ἦταν βέβαιον πῶς προσπαθοῦσε νὰ φτάσῃ στὴν γρομμὴ πορείας τοῦ «Κενταύρου». Καὶ κάτι ἔλεγε στὴν Τόνια πῶς ὁ λόγος ποὺ προσπαθοῦσε νὰ πλησιάσῃ τὸν «Κένταυρο» ἦταν γιὰ νὰ κἀνῃ κακὸ.

Τὸ χαμόγελο πάγωσε στὰ χεῖλιν της.

Κύριοι, εἶπε ὁ πλοίαρχος Ζέ, φαίνεται πῶς θὰ ἀναγκασθούμε νὰ δώσουμε μάχη.

Οί ἔξη ἀξίωματικοὶ τοῦ πλανητοπλοίου, ἦσαν τώρα συμ-
κεντρωμένοι γύρω ἀπὸ τὸν κυβερνήτην. Ὁ Παρβέλ, ὑποπλοί-
αρχος, ὁ Τοέρ, τρίτος πλοίαρχος, καὶ οἱ τέσσερις σημαιο-
φόροι, ἀνάμεσα στοὺς ἀποίους ἦσαν κι' ὁ Λούντιο, ὁ γυιὸς
τοῦ πλοίαρχου. Ὁ μεγαλόσωμος ἄνδρας στὸν ὁποῖο εἶχε
ἀνατεθῇ ἡ διοικουμένη τοῦ πλανητοπλοίου πού μετέφερε
τοὺς πολυτίμους ὀρροὺς στὸν Ἄρη, σηκώθηκε ἀπ' τὸ κάθι-
σμά του καὶ προχώρησε πρὸς τὸν πίνακα τῶν ὀργάνων ἐ-
λέγχου καὶ παρατηρήσεως. Ἦταν ὑψηλὸς καὶ ἐπιβλητικὸς,
μὲ μαλλιά γκριζὰ καὶ πρόσωπο τραχύ, ντυμένος μὲ τὴν στα-
χτόχρωμη στολή τοῦ κυβερνήτου. Ἀπλώσε τὸ χερί του καὶ
ἐπίεσε ἓνα κουμπί.

Στὴν ὀθόνη μιᾶς τηλεσκοπικῆς συσκευῆς, ἐμφανίστηκε
ἀμέσως ἡ εἰκόνα ἑνὸς πλανητοπλοίου, μικρότερου ἀπὸ τὸν
«Κένταυρο», πού ἦταν δαιμμένο κόκκινο.

—Αὐτὸ εἶναι, κύριοι, τὸ πλανητόπλοιο πού συνέλαβαν
τὰ μηχανήματά μας ραδιοεντοπισμοῦ καὶ πού ταξιδεύει στὸ
διάστημα παρὰ τὴν ὑφιστοιμένη ἀπαγόρευσι. Μόλις τὸ ἐπι-
σημάνοιμε, ὅπως ὤφειλα τὸ ἐρώτησα τί σκόφος εἶναι καὶ
τοῦ ὑπνεθύμισα τὴν ὑφιστοιμένη ἀπαγόρευσι. Καὶ ἀκούστε
τί μοῦ ἀπήντησαν: Τὸ σκάφος ἔρχεται ἀπὸ τὸν δορυφόρο
τοῦ Ἄρη Δεῖμο, πού, ὅπως ξέρετε, θρίσκεται σὲ πόλεμο μὲ
τὸν Ἄρη. Οἱ κάτοικοι, λοιπὸν, τοῦ Δεΐμου καὶ τοῦ Φόβου
ἔμαθαν γιὰ τὴν ἐπιδημία: πού μαστίζει τοὺς ἐχθροὺς τους,
τοὺς Ἀρειανούς, καὶ θέλουν νὰ ἐπωφεληθοῦν τῆς καταστά-
σεως, γιὰ νὰ κατορθώσουν νὰ κατακτήσουν τὸν πλανήτη
πού ἐποφθαλμιοῦν ἀπὸ οἰῶνες. Ὅπως ξέρετε, πολὺ πρὶν οἱ
κάτοικοι τῆς Γῆς φτάσουν στὸ σημεῖο νὰ πραγματοποιοῦν
διπλοπλανητικὰ ταξίδια, οἱ Ἀρειανοὶ κι' οἱ γαῖτονές τους εἶ-
χαν κατασκευάσει ὑποτυπώδη πλανητόπλοια καὶ ἐπικοινωνοῦσαν
μεταξύ τους. Αὐτοὶ λοιπὸν οἱ ἄθλιοι, τώρα, θέλουν
νὰ μᾶς ἐμποδίσουν νὰ συνεχίσωμε τὸ ταξίδι μας, ἐπεὶδὴ ὁ
ὀρρὸς πού μεταφέρουμε μπορεῖ νὰ καταστρέψῃ τὴν ἐπιδημία
καὶ νὰ σώσῃ τοὺς Ἀρειανούς ἀπὸ τὸν ἀφαιρισμό. Καθὼς κα-
τολοβαίνετε, ἀπάντησα στὴν αὐθόδη ἀπάντησί τους ὅπως
ἔπρεπε καὶ τώρα...

Ἡ φωνὴ του διακόπηκε ξαφνικά. Ἡ ὀθόνη τῆς τηλε-
ράσεως σκεπάσθηκε ὁλόκληρη ἀπὸ μιὰ τρομακτικὴ λάμψη
καὶ ὁλόκληρη τὸ σκάφος τραντάχθηκε.

—Μᾶς ρίχνουν τὰ καθάρματα!, οὐρλιασε ὁ τρίτος πλοί-
αρχος Τοέρ, ἓνας κολοσσὸς πού εἶχε φάει τὰ νιάτα του τα-
ξιδεύοντας στὸ διάστημα.

Ἐνας ἀραιὸς κοπνὸς ἄρχισε ν' ἀπλώνεται μέσα στὸ
πλανητόπλοιο. Ὁ Περβὶλ φώναξε:

—Οί σωλήνες φθορισμοῦ! Ἄς ἐλπίσουμε ὅτι δὲν καταστράφηκαν ὅλοι.

Ἡ φωνὴ τοῦ κυβερνήτου ὑψώθηκε πάνω ἀπ' ὅλους τοὺς θορύβους:

—Ὅχι νευρικότητες! Στὶς θέσεις μάχης! Ὅλοι!

Σὲ μιὰ στιγμή, ὅλο τὸ πλήρωμα τοῦ πλανητοπλοίου μπήκε σὲ κίνησι. Οἱ ναῦτες ἔβραζαν ἀπὸ θυμό. Ὡς ἐκείνη πὴν στιγμή, δὲν ᾔξεραν τί ἦταν τὸ μυστηριώδες ἐκεῖνο πλανητόπλοιο, πὺ εἶχε συναντήσει ὁ «Κένταυρος». Τώρα ὁμῶς, μετὰ τὴν ἐπίθεσι, κατάλοιποι ὅτι εἶχαν ἐχθροὺς ἀπέναντί τους. Τὸ ἄγνωστο πλανητόπλοιο τοὺς εἶχε ἐπιτεθῇ μὲ ἀτομικὲς ὁδίδες. Εὐτυχῶς, τὸ κενὸ τοῦ διαστήματος ἀκρίβησται τὰ ἐνενηντα ἑκατοστὰ τῆς ἐκρηκτικῆς καὶ θερμικῆς δυνάμεως ἑνὸς ἀτομικοῦ βλήματος. Καὶ ὁ «Κένταυρος» ἦταν ἐμφωδιασμένος μὲ θωράκισι ἐξαιρετικὰ ἰσχυρὴ. Ἐπὶ, τὸ μόνον πὺ κατάφερε ἡ ἐχθρικὴ ὁμοβροντία, ἦταν νὰ σπάσουν μὲ τὸ τράνταγμα οἱ μισοὶ σχεδὸν ἀπὸ τοὺς σωλήνες φθορισμοῦ πὺ φωτίζουν τὸ σκάφος, ἀφίνοντας πολλὰ τμήματα τοῦ πλανητοπλοίου στὸ σκοτάδι. Ἀπ' αὐτοὺς τοὺς σωλήνες ἀκριβῶς εἶχε ξεφύγει τὸ μαγνητισμένο Νέον πὺ εἶχε ἀντιληφθῇ ὁ ὑποπλοίαρχος Περβίλ.

Τώρα, ἐνῶ ὁ κυβερνήτης ἀνελάμβανε τὴν διεύθυνσι τῆς μάχης, τὸ πλήρωμα σὲ ἐλάχιστα λεπτὰ βρέθηκε στὶς θέσεις του.

—Ἐτοίμοι πρὸς βολὴν διὰ τῶν ὑπεριώδων!, ἀπήχησε ἡ φωνὴ τοῦ κυβερνήτου στὸ μεγάφωνο.

Ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ σκάφους τοῦ «Κένταυρου» ἀναδύθηκε σιγὰ-σιγὰ, σὰν ἓνα μεγάλο πρήξιμο, ἓνας πυργίσκος. Καὶ ἀπὸ τὸν πυργίσκο βγήκαν, σὰν κεραίες, οἱ κάννες δύο ἀκτινικῶν ἐκτοξευτῶν. Οἱ ἀθῶες ὑπεριώδεις ἀκτίνες, πὺ στὶς ἀκρογιαλίες τῆς Γῆς χάριζαν τὸ ὠραῖο μπρούντζινο χρῶμα σὲ ἑκατομμύρια φύλων τῆς θάλασσας. ἐνισχυμένες καταπληκτικὰ καὶ χωρὶς τὸ ἐμπόδιο τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρα, ἦσαν ἑτοιμὲς νὰ δώσουν κεραυνοβόλο θάνατο στοὺς ἐπαναστάτες.

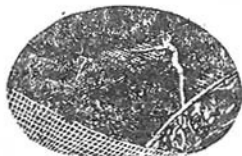
Ὡστόσο, ὁ ἐχθρὸς, βλέποντας πῶς ἡ πρώτη του ὁμοβροντία δὲν εἶχε φέρει κανένα ἀποτέλεσμα καὶ πῶς ὁ «Κένταυρος» ἔδειξε ἀμέσως τὰ κανόνια του, φαινόταν νὰ τὰ εἶχε χάσει κάπως. Ἦταν φανερὸ πῶς ἐπρόκειτο νὰ ἐπακολουθήσῃ μάχη. Τὰ δυὸ πλανητόπλοια, παρ' ὅλο πὺ τὰ χωρὶς σημαντικὴ ἀπόστασις, ἔμοιαζαν μὲ παλαιστὰς πὺ γυρίζουν ὁ ἓνας γύρω στὸν ἄλλον, προσπαθώντας νὰ ἐφαρμόσουν μιὰ αἰφνίδια καὶ ἀποφασιστικὴ λαβή. Ὁ πλοίαρχος Ζέ, ρυθμίζοντας τὸ τηλεοπτικὸ μηχανήμα γιὰ νὰ μπορῇ νὰ παρακολουθῇ ἀκριβῶς τὶς κινήσεις τῶν ἀντιπάλων, ρώτησε:

- Πυργίσκος υπερωδών;
- 'Ετοιμος, κυβερνήτα, ἀποκρίθηκε ὁ Τεός.
- 'Επὶ τοῦ στόχου;
- Συνεχῶς...
- Πῦρ!!

Μιὰ διπλὴ γλῶσσα ἀπὸ μὲν φλόγες ξεπήδησε ἀπὸ τὸν «Κένταυρο», τρύπησε τὴν διαπλωνητικὴ νύχτα καὶ γιὰ ἔξη δευτερόλεπτα κατηύγασε τὸ γύρω διάστημα σβύνοντας ὅλα τὰ ἄστρα.

Κάτω ἀπ' τὰ πόδια τῶν ἀνδρῶν, τὸ δάπεδο ἔπαλλε. Οἱ μηχανὲς εἶχαν ἀνοπτύξει ὅλη τους τὴν δύναμι καὶ τὸ πλανητόπλοιο ἔσχιζε τὸ διάστημα μὲ ταχύτητα ἀνυπολόγιστη.

Μέσα στὸ ἐργαστήριο, ὅπου εἶχε ξαναριχθῇ στὸ πείραμά της μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ Λούντιο, ἡ Τόνια, ἀνήσυχη, εἶχε νοιώσει τὸ τράνταγμα τῆς πρώτης ἐχθρικής ὁμοβροντίας. Πολλὰ γυάλινα ὄργανα ἔσπασαν, καὶ ἀμέσως σχεδὸν τὸ ἐργαστήριο θυθίστηκε στὸ σκοτάδι. Ἡ νεαρὴ ἐπιστήμων ἔβγαλε μιὰ φωνὴ φόβου. Γινόταν ἐπίθεσις ἐναντίον τους! Πῶς; Ἀπὸ ποῖον; Δὲν μπορούσε ἀκόμα νὰ καταλάβῃ. Τὸ ἀχανὲς διάστημα εἶχε ἀκόμα πολλὰ μυστήρια.

Μόλις ὥστόσο πέρασε ἡ πρώτη ἐντύπωσις, σκέφτηκε πῶς ἔπρεπε μὲ κάθε θυσιά νὰ προστατεύσῃ τὶς ἐμπόυλες μὲ τὸν πολῦτιμο ὀρρό. Στὰ σκοτεινά, πλησίασε τὰ μεταλλινὰ κιβώτια, μέσα στὰ ὁποῖα βρισκόνταν, καλὰ τυλιγμένες σὲ προστατευτικὸ περικάλυμμα. Τὰ κιβώτια ἦσαν κλειδωμένα. Καὶ μόνο δυὸ κλειδιά ὑπῆρχαν. Τὸ ἓνα τὸ εἶχε ἡ ἴδια, ποὺ ἦταν υπεύθυνη γιὰ τὸ πολῦτιμο φορτίο, καὶ τὸ ἄλλο ὁ κυβερνήτης, ποὺ ἦταν υπεύθυνος γιὸ ὁλόκληρο τὸ σκάφος.

Μέσα στὸ ἐργαστήριο βασίλευε ἀπόλυτο σχεδὸν σκοτάδι. Ἡ Τόνια διέτρεξε μὲ τὰ χέρια της ὅλες τὶς πλευρὰς τῶν κιβωτίων. Εὐτυχῶς δὲν εἶχαν πάθει τίποτε. Καὶ εἶν' αὖ

λήθεια πώς θα χρειάζοταν πολύ γερό χτύπημα για να υποχωρήσουν τα άτσάλινα τοιχώματά τους.

Ένοιωσε πώς το πλανητόπλοιο άλλαζε κατεύθυνσι και, για πρώτη φορά από τότε που είχαν φύγει από τη Γῆ, αίσθανόταν ότι έτρεχε στο διάστημα με καταπληκτική ταχύτητα. Και, την ίδια στιγμή, το μεγάλο φινιστρίνι φωτίστηκε ολόκληρο από τις μώβ φλόγες των πυροβόλων. Είχε αρχίσει η μάχη εναντίον των αγνώστων.

Η καρδιά της χτυπούσε. Σκέφτηκε την αποστολή της, τα παιδάκια πέρα μακριά, στον Άρη, που έπρεπε να έμβολιαστούν για να σωθούν, και τους φίλους της που εκείνη την στιγμή πολέμουσαν. Τους φίλους της... Άνάμεσά τους βρισκόταν κι' ο Λούντιο!

Μια δεύτερη ομοβροντία ατομικών πυροβόλων περιέδαλε τον «Κένταυρο» με κόκκινες εκρήξεις που φώτισαν απάισια το εργαστήριο. Η Τόνια, αν και προστατευμένη από το άθραυστο γυαλί, έκανε μιάν άκούσια κίνησι για να φυλαχτή.

Το μεγάλο σκάφος έδονείτο τώρα ολόκληρο από τις αλλεπάλληλες εκρήξεις των έχθρικών όβιδων και μόνο η τρομακτική του ταχύτης το έσωζε από τον κίνδυνο να πέση σε φοβερή υπερδίνησι από την δύναμι των εκρήξεων. Όστόσο, τις αίματόχρωμες εκρήξεις των ατομικών όβιδων, διαδέχονταν οι μώβ φλόγες του πλανητοπλοίου της Γῆς. Και η Τόνια, από το φινιστρίνι, μπορούσε τώρα να δῇ το πλανητόπλοιο του Δείμου, πού, χτυπημένο άμείλικτα από τις υπεριώδεις, έκανε τρελλούς έλιγμους για ν' αποφύγη τῇ θανάσιμη έπαφή τους. Είχε χτυπηθῇ πολλές φορές. "Οχι θανάσιμα όμως ακόμη. Θα είχε άσφαλώς υποστή αρκετές άβαιρίες. Άλλά έξακολουθούσε ν' άγωνίζεται με πείσμα. Την μιάν στιγμή άπομακρυνόταν με ίλιγγιώδη ταχύτητα, φτάνοντας σε όπόστασι άπ' όπου δέν φαινόταν παρὰ σάν μιάν φωτεινῇ κουκίδα στο κατάμοιρο διάστημα. Κι' άμέσως κατόπι, ξαναγύριζε για νά γλυστρήση κοντὰ στον «Κένταυρο» και νά σπειρή τις ατομικές του όβιδες.

Ήταν όλοφάνερο πώς μιάν τέτοια μάχη, δέν μπορούσε νά τελειώσει παρὰ με την καταστροφή του ένός από τους άντιπάλους. Η Τόνια, με σφιγμένη την καρδιά, σκεπτόταν τις συνέπειες. "Αν οι έπαναστάτες νικούσαν τον «Κένταυρο», η άποστολή θα χανόταν και οι δυστυχισμένοι Άρειανοί θα άφανίζονταν χωρίς κοιμηιάν έλπίδα σωτηρίας. Η Γῆ, δέν θα μπορούσε νά έτοιμάση και νά στείλῃ έγκάίρως μιάν άλλη άποστολή όρρου στα πλάσματα εκείνα, που άγωνάζονταν για νά γλυτώσουν από θάνατο. Το θάνατο πού με τόσο χαρά θα έβλεπαν οι έπαναστάτες,

Κι' ύστερα, σκέφτηκε τὸν Λούντιο.

Στὸ πλανητόπλοιο τῆς Γῆς, ὑπῆρχαν ἴσως ἐκεῖνη τὴ στιγμή· πληγωμένοι κι' ἐτοιμοθάνατοι. Δὲν μπορούσε νὰ μὲν κλεισμένη στὸ ἐργαστήριο. Πρὶν ἀπ' ὅλα, ἦταν γιὰ τὸν Κόι, σὰν γιστρός, εἶχε καθήκον νὰ τρέξη κοντὰ σ' αὐτοὺς πού ἀγωνιοῦσαν. Χωρὶς νὰ διστάσῃ, ἡ Τόνια, πήρε μιὰ μικρὴ τσάντα μὲ τὰ ἀπαραίτητα ἐργαλεῖα καὶ ἐπιδέσμους καὶ βγήκε ἀπὸ τὸ ἐργαστήριο τρέχοντας. Ἔπρεπε νὰ διασχίσῃ ἓνα σωρὸ διαδρόμους γιὰ νὰ φτάσῃ ὡς τὸ διαμέρισμα τοῦ κυβερνήτου, ὅπου κοιτέληγαν οἱ ἀναφορὲς ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ σκάφους. Ἀπὸ ἐκεῖ, θὰ μπορούσε νὰ τρέξη ὅπου ὑπῆρχε ἀνάγκη γιὰ νὰ παράσῃ τὶς πρώτες βοήθειες σ' αὐτοὺς τραυματίες, πρὶν οἱ νοσοκόμοι τοὺς μεταφέρουν στὸν θάλαμο τοῦ νοσοκομείου.

Τὸ πλανητόπλοιο τρανταζόταν ἀπὸ τὶς συνεχεῖς ἐκρήξεις τῶν ἀτομικῶν ὀβιδῶν. Εὐτυχῶς ὅμως κοιμῶν ἀπ' αὐτὲς ἵδεν εἶχε καταφέρει ὡς τώρα νὰ τρυπήσῃ τὸν παχύτατο θώρακα ἢ τὸ ἄθροιστο γυαλὶ πού σκέπαζε τὰ φινιστρίνια. Ὡστόσο, οἱ βίαιες δονήσεις εἶχαν ἐπιφέρει ἀρκετὲς ἀβερῖες στὸν «Κέντουρο». Κι' ἄλλοι σωλῆνες φθορισμοῦ εἶχαν ἰσπάζει καὶ τὰ πολύχρωμα ἀέρια ἀπλώνοντο σ' ὅλο τὸ σκάφος, πού ἓνα μεγάλο μέρος τοῦ βρισκόταν ἤδη στὸ σκοτάδι. Ἡ Τόνια, προχωρώντας πρὸς τὸν θάλαμο διακυβερνήσεως, ἔβλεπε τὶς σιλουέτες τῶν ἀνδρῶν πού ἔτρεχαν πρὸς τὴν μία ἢ τὴν ἄλλη διεύθυνσι, ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς ἀτμούς τοῦ «νέου».

Ἀκόμα μία ἐκρηξὶς συνεκλόνησε τὸ σκάφος. κι' ἀμέσως, πὴν διαδέχθηκε μιὰ κρουγὴ ἀγωνίας ἀπὸ κάπου κοντὰ.

Ἄρχισε νὰ τρέξῃ, ἔστριψε μιὰ γωνία κι' ἐκεῖ, στὴ μέση ἐνδὸς ὁμίλου ἀνδρῶν, εἶδε ἓναν ἀπὸ τοὺς ναῦτες τοῦ πλανητοπλοίου πασμένον στὸ μεταλλικὸ πάτωμα, μέσῃ σὲ μιὰ λίμνη αἱματος. Παραμέρισε τοὺς ἄλλους βίαια κι' ἔσκυψε ἐπάνω ἀπὸ τὸν πληγωμένο. Ἐξήτασε βίαια τὰ τραύμα. Τὸ βίαιο τραύμα, πού εἶχε προκαλέσει ἡ ἐκρηξὶς τῆς πελευταίας ὀβιδῆς, εἶχε ρίξει τὸν δυστυχισμένον ἐκείνον στὸ δάπεδο, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ὑποστῇ κάταγμα τοῦ κρανίου.

—Πρέπει νὰ μεταφερθῇ στὸ χειρουργεῖο ἀμέσως!, εἶπε ἡ Τόνια. Πάρτε τον καὶ πηγαίνετέ τον ἐκεῖ. Ἐγὼ στὸ μεταξύ θὰ πάω νὰ δῶ τὸν κυβερνήτη. Ἔως ὅτου ἀποστειροθοῦν τὰ ἐργαλεῖα, θὰ ἔρθω. Πέστε στὸν ἀρχινοσοκόμο νὰ καθαρίσῃ τὸ τραῦμα.

Οἱ ἄνδρες ἐχαίρετisan καί, ἐνῶ μὲ μεγάλη προσοχὴ ἔρχισαν νὰ προχωροῦν πρὸς τὸ χειρουργεῖον τοῦ σκάφους,

ή Τόνια ξαναπήρε τὸν διόδρομο ποὺ ὡδηγοῦσε στὴ γέφυρα. Ὅλοι οἱ διάδρομοι ἦσαν πλημμυρισμένοι ἀπὸ ἁέρια διαφύρων χρωμάτων, ποὺ ἔβγαζαν ἀπὸ τοὺς σπασμένους σωλήνες φθορισμοῦ. Καὶ κάθε τόσο προσπερνοῦσε διάφορες ομάδες ἀνδρῶν, ποὺ ἔτρεχαν σὲ ἐκτέλεσι κάποιας διαταγῆς. Κάθε φορὰ ποὺ ἔβλεπε μιὰν ἀπὸ τὶς μπλε στολές τῶν ἀξιωματικῶν, ἡ καρδιά της χτυποῦσε καὶ τὰ μάτια της προσπαθοῦσαν νὰ διακρίνουν μὴπως ἀνάμεσά τους βρισκόταν ὁ Λούντιο. Ἀλλὰ μάταια. Ὡς τὴ στιγμή, δὲν τὸν εἶχε συναντήσει.

Σκέφτηκε τότε πῶς ὁ Λούντιο ἔπρεπε νὰ βρίσκεται στὸν πυργίσκο τῶν ὑπεριωδῶν. Ἐφθάνε πιά στὸ διομέρισμα τοῦ κυβερνήτη, ὅταν ξαφνικὰ στομάτησε ἐκπληκτῇ. Ἀπὸ κάποιον ἄλλο διάδρομο, λίγα βήματα μπροστὰ της, εἶχε προβάλει μιὰ σιλουέττα ποὺ ἔτρεγε. Ἦταν ἓνας ἄνδρας ψηλός. Αὐτό, βέβαια, δὲν εἶχε ἰσομμιάν ἰδιαιτέρη σημασία. Τὸ περίεργο ὅμως ἦταν πῶς ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, τοῦ ὁποῖου δὲν μποροῦσε νὰ διακρίνῃ τὰ χαρακτηριστικά, φοροῦσε μιὰ στολὴ κατὰμικρην. Καὶ ἡ Τόνια ἤξερε, πῶς κανεὶς στὸν «Κένταυρο» δὲν φοροῦσε μαῦρη στολὴ. Οἱ ἀξιωματικοὶ εἶχαν μπλε στολές, οἱ ναῦτες πράσινες καὶ ὁ κυβερνήτης γκριζο.

Ἡ Τόνια ἔνοιωσε μιὰ δυνατὴ ταραχὴ. Ἦθελε νὰ μάθῃ. Τάχυνε τὸ βῆμα της, προσπαθώντας νὰ φθάσῃ τὸν περίεργο ἄγνωστο. Εἶχαν τώρα φθάσει κοντὰ στοὺς πυργίσκους τῶν πυροβόλων. Οἱ πυργίσκοι αὐτοί, ἓνας ἀπὸ τὴν μιὰ καὶ ἓνας ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ πλοημιτοπλοίου, βρισκόνταν κάτω ἀκριβῶς ἀπὸ τὴν γέφυρα τοῦ κυβερνήτου. Ὁ μαῦρος ἄνθρωπος κοιτεμθύνθηκε πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ἡ Τόνια τάχυνε τὸ βῆμα της ἀκόμη περισσότερο, ἄρχισε νὰ τρέχῃ σχεδόν. Δὲν σκεπτόταν τί ἔκανε ἐκείνη τὴν ὥρα. Αἰσθανόταν νὰ τὴν σπρώχνῃ μιὰ ἀκατανίκητη δύνομις. Ἐνοιώθε πῶς ἡ παρουσία τοῦ μυστηριώδους ἐκείνου ἀνθρώπου προσεωνίζε κάτι κακὸ...

Ξαφνικὰ ἡ καρδιά της χοροπήδησε στὸ στήθος της. Ἐκείνη τὴ στιγμή, ὁ μαῦρος ἄνθρωπος περνοῦσε μέσα ἀπὸ ἓνα σύννεφο «νέον» ποὺ ἔβγαζε ἀπὸ ἓναν μόνις σπασμένο σωλήνα φθορισμοῦ. Καί, στὴν τελευταία ἀναλαμπή

του, ή Τόνια είδε! Ήταν τώρα βέβαιη. Τò πρόσωπο που είδε, ένα πρόσωπο με άποισία έκφρασι και γωνιώδη χαρακτηριστικά, όχι μονάχα δέν ήήηκε σέ καινέναν από τò πλήρωμα, αλλά και ήταν, ασφαλώς, τò πρόσωπο ενός 'Αρειανού!

Μολονότι ή Τόνια δέν είχε ποτέ της πρήσει τò έδαφος του κόκκινου Πλανήτη, είχε μελετήσει πολύ καλά κάθε τι σχετικό με τὰ έθνολογικά και φυλετικά χαρακτηριστικά των 'Αρειωνών.

Ένας 'Αρειανός στο πλανητόπλοιο της Γης; Πώς είχε δρεθί εκεί μέσα; Και τί έρχόταν νά κάνει; 'Η Τόνια ώρμησε πίσω του. Έκείνη την στιγμή, ό ξένος είχε φτάσει στην μεταλλίνη σκαλίτσα, που ώδηγούσε στην γέφυρα, κι' έβαζε τò πόδι του στο πρώτο σκαλοπάτι. Και στον διάδρομο δέν δρισκόταν καινένας άλλος εκτός απ' εκείνηνη. Έβριλε τις φωνές:

— Βοήθεια! Ένας 'Αρειανός... Βοήθεια... Λούντιο!

Ό θρυλητός των φλογών από τὰ πυροβόλα των υπεριωδών σκέπασε την φωνή της, ενώ μια μωβ λώμψις την έτύφλωσε για μερικά δευτερόλεπτα. Τρέκλισε κι' άκούμπησε πάνω στον τοίχο, αλλά χάρις σέ μια υπεράνθρωπη προσπάθεια της θελήσεώς της κατόφερε νά κρατηθή όρθια και νά άποδιώξη την ζάλη που γύρευε νά την καταλάβη. Την έπόμενη στιγμή, βέλησε νά ριχθή εναντίον του άγνωστου που σαν νά είχε πάρει μια άπόφασι, είχε γυρίσει και κατευθυνόταν προς την πόρτα του πυργίσκου των πυροβόλων, ποιός ξέρει με ποιόν σκοπό.

Τώρα, όμως, ό άγνωστος είχε καταλάβει τον κίνδυνο που τον άπειλούσε. Ως εκείνη την στιγμή, είχε κατόφέρει νά παραιμείνη άθέατος, βοηθούμενος σ' αυτό κι' από τὰ σύμνεφα του πολύχρωμου αερίου, που πλημμύριζον τους διαδρόμους του πλανητοπλοίου. Έκείνη ή άσπρη σκιά, όμως, τάν είχε δει. Και έπρεπε νά την κάνει ένίκηση νά τόν βιάσει.

Την κύτταξε για μια στιγμή ανάμεσα από τò νέφος του αερίου, που έπαιρνε τώρα χρώμα πρασινωπό. Τò πρόσωπό του εξέφραζε άπέραντη μανία και μίσος. Και μ' ένα πήδημα ρίχτηκε εναντίον της.

— Λούντιο... άασαι!...

Η Τόνια, με τὰ χέρια προτεταμένα, προσπάθησε ν' άπωθήση τόν έχθρό. Άδίκος κόπος όμως. Ό 'Αρειανός ρίχτηκε εναντίον της με σκοπό νά την σκοτώσει. Πάλεψε με άπόγνωσι, αλλά είχε νά κάνει με πολύ δυνατό αντίπαλο, που με τò ένα του χέρι της άκινήτησε και τὰ δυο δικά της. Σαν μια ύστατη έπίκλησι, στα χείλη της άνέθηκε τò άγαπώμενο όνομα:

— Λούντιο... Λούντιο... βοήθεια... Ένας 'Αρειανός!!

* * *

Τρείς ατομικές όβιδες εξερράγησαν ταυτόχρονα κάτω από τον «Κένταυρο» και τον έστειλον να κάνει ένα όπτομο πήδημα προς τα επάνω, φωτίζοντας συγχρόνως το έσωτερικό του μ' ένα άπαίσιο κόκκινο χρώμα. Παρά τον πάταγο, ωστόσο, ο Λούντιο άκοιψε. Έκεί όπου βρισκόταν, κατευθύνοντας την βολή του ένος από τους άκτινικούς έκτοξευτάς, ή πνιγμένη φωνή της Τόνιας έφταισε στ' αυτιά του. Και την άνοιγώρισε άμέσως. "Άλλωστε, ή νεαρή έπιστήμων ήταν ή μόνη γυναίκα πάνω στο πλανητόπλοιο.

Ο Λούντιο άνατρίχιασε. Η Τόνια τον φώναζε. Η Τόνια βρισκόταν κάπου πολύ κοντά του και κινδύνευε. Και όλοι γύρω του φαίνονταν να έχουν άκούσει κι' εκείνοι την φωνή. Τό χέρι του κοιτέθηκε άσυναίσθητα στη ζώνη του, όπου κρεμόταν τó ύπηρεσιακό του πιστόλι. Ένα πιστόλι διαλυτικών άκτίνων, που μετέβαλλαν σε άέριο ό,τι άγγιζαν, όπλο τρομερό που μόνο οι άξιωματικοί είχαν δικαίωμα να φέρουν.

— Άκούσατε τίποτα, παιδιά; ρώτησε τους άνδρες του.

— Ναι, τή φωνή της γιατρού!

— Τιμ, διέταξε ο Λούντιο τον ύπαξιωματικό του, συνεχίστε την βολή. Ερχομαι άμέσως.

Τράβηξε τó πιστόλι του, πετάχτηκε έξω άπ' τον πυργίσκο και, εκεί, έμεινε για μιά στιγμή μαρμαρωμένος.

Μιά νέα σειρά ατομικών όβιδων εξερράγη κάτω άπό τον «Κένταυρο», και ή άπαίσια λάμψη τους έφώτισε όλόκληρο τó έσωτερικό του πλανητοπλοίου, όπου διάφορα όργανα έσπαζαν και οι άνδρες του πληρώματος ρίχνονταν βίαια ή στο δάπεδο ή στους τοίχους, σπάζοντας τά κεφάλια τους ή τά χέρια τους.

Και μέσα σ' εκείνο τó κόκκινο φώς, ο γυιός του πλοίαρχου Ζέ είδε κάτι που έκανε την καρδιά του να παγώσει.

Ένας ύψηλός σωμας και γεροδαμένος άνδρας, ντυμένος κατόμαυρα, κουβαλούσε στα χέρια του μιάν άσπρη μορφή, που σπαρταρούσε και στην όποία άναγνώρισε την Τόνια!

Ένα ούρλιαχτό λύσσας δγήκε άπ' τó στόμα του, κάνοντάς τον να συνέλθη άπό την κατόπληξή του. Και, με προτειμένο τó πιστόλι, ώρμησε φωνάζοντας:

— Κουράγιο, Τόνια, έρχομαι!

Η Τόνια συσπράφηκε μέσα στα χέρια του άπαγωγέως της άκούγοντας τή φωνή. Την είχε όμως άκούσει κι' εκείνος.

Ο Λούντιο τους πλησίαζε με τεράστια βήματα. Δεν τολμούσε να πιέση την σκανδάλη του πιστολιού του, γιατί οι άκτίνες δέν άστειεύονται. Μπορούσαν να έξαιερώσουν και

τὰ δύο σώματα συγχρόνως. Ἔτσι μ' ἓνα τελευταῖο πήδημα, πιάστηκε πάνω στὸν ἐπίδρομέα μὲ σκοπὸ νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸ πιστόλι του σὰν ρόπαλο. Ἐκεῖνος ὅμως εἶχε λάβει τὰ μέτρα του. Καί, ἓνα δευτερόλεπτο πρὶν ἀπὸ τὴν σύγκρουσι, εἶχε ἀφήσει τὴν Τόνια καί, μὲ ἐλεύθεροι τῶρα τὰ χέρια, στράφηκε νὰ ἐνπιμετωπίσῃ τὸν νέο του ἀντίπαλο, τὴ στιγμὴ ἀκριδῶς πού ὁ Λούντιο ἔπεφτε πάνω του. Ὁ νεαρὸς σημαιοφόρος, θὰ μπορούσε τότε νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸ πιστόλι του ἐναντίον τοῦ Ἀρειανοῦ, ἀλλὰ ἐκεῖνος, γρήγορος σὰν ἀστραπή, τὸ ἄρπαξε ἀπὸ τὴν κἀννη, καὶ μ' ἓνα βίαιο στρίψιμο πού ἔκανε τὸν Λούντιο νὰ οὐρλιάξῃ ἀπ' τὸν πόνο, τὸ ἀπέσπασε. Ὡστόσο, ὁ γυιὸς τοῦ κυβερνήτου Ζέ, παρὰ τὴν νεαρὴ ἡλικία του, ἦταν γεροδεμένος καὶ μαρινώδης σπόρτισμαν. Μὲ μιὰν ἐπιτυχημένη λαβὴ ζήλου - ζήτσου, ἔστειλε τὸν ἀντίπαλό του νὰ βροντήσῃ πὸ κεφάλι του στὸ πάτωμα. Ὁ ποιοσδήποτε ἄνθρωπος τῆς Γῆς, ὅσοις ἀπ' αὐτὸ τὸ χτύπημα, θὰ εἶχε μείνει ἀναίσθητος γιὰ ὥρες, ἀν δὲν σκοτωνόταν. Ὁ Ἀρειανὸς, ὅμως, εἶχε —φαίνεται— καταπληκτικὴ ζωτικότητα, καὶ ἀκόμα καταπληκτικώτερο κεφάλι. Γιατί, χωρὶς ἐνὸς δευτερολέπτου καθυστέρησι, πετάχτηκε ὀρθίος σὰν ἐλατήριο καὶ ἐπενέβη. Ὁ Λούντιο εἶχε νὰ κἀνῃ μὲ πολὺ δυνατὸ ἀντίπαλο, τοῦ ὁποῖου τὰ χτυπήματα ἦταν βέβαια ὄχι τόσο τεχνικὰ, ἀλλὰ φοβερὰ δυνατά.

Ἡ Τόνια, πού εἶχε μείνει χάμω, προσπαθοῦσε νὰ σηκωθῇ, χωρὶς νὰ τὸ κατορθώῃ. Ζαλισμένη, παρακθλουβοῦσε τὶς φάσεις τῆς πάλης μὲ φρίκη, ἐπεὶδὴ ἔβλεπε πῶς ὁ ἀγὼνας τοῦ Λούντιο ἦταν καταδικασμένος νὰ ὀποδῇ μάταιος. Τὰ χτυπήματά του δὲν φαίνοντο νὰ ἔχουν κοιμιά ἐπίδρασι στὸ ἀνθρώπινο ἐκεῖνο φρούριο. Εἶδε, γεμάτῃ ἀγωνία, τὸν Λούντιο νὰ χτυπιέται στὸ πρόσωπο καὶ στὸ στήθος, ἀμείλικτα καὶ βαρεῖα σὰν ἀπὸ μηχανικὸ σφυρί. Τὸ πρόσωπό του ἦταν γεμάτο αἷματα, γιὰτὶ ἓνα χτύπημα τοῦ εἶχε σχίσει τὸ φρύδι. Ἐνα ἀκόμα χτύπημα τοῦ Ἀρειανοῦ καί, στὴν λάμψι μιᾶς ὁμοβροντίας ὑπεριωδῶν, ἡ Τόνια εἶδε τὸν Λούντιο νὰ ὑποχωρῇ. Ἐβγαλε μιὰ κραυγὴ ἀπαλπισίας καὶ ξανάπεσε στὸ δάπεδο. Ἐκεῖνῃ τῇ στιγμῇ, εἶδε διπλά τῆς τὸ πιστόλι πῶν ἀκτίνων. Ἦσαν ἡ τελευταῖα τους ἐλπίδα. Ἀπλώσε τὸ χερὶ τῆς νὰ τὸ πάρῃ. Ἀλλὰ ὁ Ἀρειανὸς τὴν εἶδε μὲ τὴν ἄκραν τοῦ ματιοῦ του καὶ ἀμέσως, μὲ τὴν κεραυνοβόλο ταχύτητα πού χαρακτηρίζε ὅλες τὶς ἀντιδράσεις του, ἐνῶ μ' ἓνα χτύπημα ἔστειλε τὸν Λούντιο νὰ χτυπήσῃ πάνω στὸν τοῖχο, ἔκοινε ἓνα πήδημα πρὸς τὰ πλάγια καί, τὴν στιγμὴ πού τὸ ἓνα πόδι του ἀκουμποῦσε στὸ δάπεδο, τὸ ἄλλο τινάχτηκε

καὶ κλώττησε τὸ πιστόλι στέλνοντάς το στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ δισιδρόμου.

Ὁ Λαύντιο, ἀκοιμπησμένος στὸν τοῖχο, μόλις μπορῶντας νὰ ἀναπνεύσῃ, ἦταν τυλιγμένος σ' ἓνα σύννεφο ἀπὸ κόκκινους ἀτμούς «νέων». Χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ κουνηθῇ, εἶδε σὰν σ' ἐφιάλη τὸν Ἀρειανὸ νὰ σκύβῃ καὶ νὰ ξαναπαίρῃ στὰ χέρια τὴν Τόνια. Θέλησε νὰ φωνάξῃ, ἀλλὰ μιὰ ὁμοβροντία ἐκρήξεων ἐπνίξε τὴν φωνή του καὶ τὸν ἔρριξε χάμω ἀναίσθητο!

Η μάχη, ἢ μάλλον ἡ πρώτη φάσις της, εἶχε λήξει. Ξαφνικά, καὶ χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ κατολάβῃ τὸν λόγο, ὁ πλοίαρχος Ζέ, πού εἶχε ἐξακολουθήσει ἀπ' τὴν ἀρχὴ νὰ διευθύνῃ τὶς ἐχθροπραξίες ἀπὸ τὴν γέφυρα, παρατήρησε ὅτι τὸ πλοινητόπλοιο τοῦ Δεῖμου ἔκανε ἀπότομη στροφή κι' ἄρχισε νὰ ἀπομακρύνεται μὲ κατεύθυνσι τὸν Ἄρη.

Ἐδίσπασε νὰ τὸ κυνηγήσῃ. Μιὰ τελευταία ὁμοβροντία τῶν ἀκτινικῶν ἐκτοξευτῶν ἔστειλε πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἐχθροῦ δυὸ τεράστιες φλόγες ὑπεριδῶν, ἀλλὰ ἤδη τὸ σκάφος τοῦ Δεῖμου βρισκόταν ἐκτὸς βεληνεκούς. Ἀνοπτύσσοντας ὅλη τὴν ταχύτητά του, γρήγορα μετεβλήθη σὲ μιὰ φωτεινὴ κουκίδα γιὰ νὰ ἐξαφανιστῇ σὲ λίγο στὴν αἰώνια νύχτα τοῦ διαστήματος.

Ὁ κυβερνήτης ἀνοιστέναξε.

Ἦταν τώρα κύριος τῆς καταστάσεως. Δὲν ἔτρεφε ὅμως ψεύτικες ἐλπίδες. Ὅλ' αὐτὰ δὲν ἦταν παρὰ μιὰ πρώτη κρούσις. Οἱ κάτοικοι τοῦ Δεῖμου καὶ τοῦ Φόβου εἶχαν δεῖξαι πῶς ἦσαν ἀποφασισμένοι νὰ καταστρέψουν τὸν «Κεραυνὸ» γιὰ νὰ ἐμποδίσουν τὴν προσέγγισί του σιτὸν Ἄρη.

Πλησιάζοντας σιτὸ μικρόφωνο, διέταξε τοὺς ἄνδρες του

«παύσι πυρός» καὶ ἐκάλεσε τοὺς ἀξιωματικούς στὴν γέφυρα. Προηγουμένως ὅμως, ἐζήτησε ἀναφορά.

— Διαμέρισμα διακυβερνήσεως, ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Περβίλ. Ἐν τάξει.

— Διαμέρισμα μηχανοστασίου, ἀνέφερε ὁ Τεόρ. Ὅλα ἐν τάξει. Ἐνας τραυματίας.

— Διαμέρισμα πυρομαχικῶν. Σημαιοφόρος Φλορέ. Ἐνας νεκρός, ἕνας τραυματίας.

— Πυργίσκος ὑπεριωθῶν, ἀκούστηκε μιὰ ἀγνωστὴ φωνή. Ἀρχικελευστὴς Τεμπώ. Ὁ σηματοφόρος Λούντιο μού ἀνέθεσε τὴν συνέχισι τῆς βολῆς κατὰ τὴν διάρκεια τῆς μάχης. Ἀκούσαμε τὴ φωνὴ τῆς ἱστορῶ νὰ ζητῇ βοήθεια. Ὁ σηματοφόρος βρέθηκε στὸν διάδρομο τραυματισμένους ἐλαφρώς. Ἡ ἱστορὸς ἐξηφανίσθη.

Ὁ κυβερνήτης γλώμιασε. Προσπαθώντας νὰ κρατήσῃ τὴ φωνὴ του σταθερῇ, διέταξε:

— Οἱ τραυματίαι στὸ χειρουργεῖο. Οἱ ἀξιωματικοὶ νὰ πρσιέλθουν στὴ γέφυρα. Ὁ σηματοφόρος Λούντιο μπορεί νὰ βαδίσῃ;

— Μάλιστα.

— Νὰ ἔλθῃ καὶ ἐκεῖνος.

Λίγο ἀργότερα, τὸ ἐπιτελεῖο τοῦ πλανητοπλοίου ἦταν καὶ πάλι συγκεντρωμένο στὴ γέφυρα.

Ὁ ἀρχικελευστὴς Τίμ καὶ ἕνας ναύτης, ὑποβάσταξαν τὸν Λούντιο γλωμό, μὰ μετὰ τὴν ἀποφοισιστικότητα χαραγμένη στὴν ἐκφορᾶ του. Ὁ Τεόρ εἶχε τραυματισθῇ στὸ χέρι, ἀλλὰ φαινόταν νὰ μὴ δίνει καμμιά σημασία στὸ τραῦμα του. Ἀφοῦ ὅλοι ἔκαναν τὴν ἀναφορὰ τους, με λεπτομέρειες αὐτὴ τὴν φορὰ, ὁ Λούντιο διηγήθηκε ὅσα συνέβησαν στὸν διάδρομο τῆς γεφύρας. Τὰ πρόσωπα ὅλων ἐσκυθώπησαν. Καταλάβαιναν τὸν κίνδυνο.

— Ἐνας Ἀρειανὸς στὸ σκάφος!, μουρμούρισε ὁ Περβίλ. Νὰ ἔρθῃ, ἀραγε, ἀπὸ τὸ ἐχθρικό πλανητόπλοιο; Πιθάνόν....

— Ἐκτός, εἶπε ὁ Τεόρ, ἂν εἶχε τρυπώσει στὸ σκάφος ἀπὸ τὴ Γῆ καὶ περιέμενε τὴν ἐπίθεσι τῶν δικῶν του ἀπ' ἐξω γιὰ νὰ δράσῃ ἐκεῖνος ἀπὸ μέσα.

Σιωπὴ ἔπεσε γιὰ μιὰ στιγμή στὸ δωμάτιο.

Ἡ ὑπόθεσις τοῦ Τεόρ φαινόταν ἡ πιὸ πιθανὴ καὶ ὅλοι ἐνοιῶσαν ἕνα ρίγος νὰ περνῶν ἀπ' τὴν σποινδυλική τους στήλη, καθὼς συλλογίστηκαν ὅτι, ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ ταξιδιοῦ τους καὶ ἐπὶ τόσα ἑκατομμύρια νηλιόμετρα, μετέφεραν μέσα στὸ σκάφος τους τὸν προδότη ποὺ εἶχε καταφέρει νὰ κρυφτῇ ἀπ' τὰ μάτια ὅλων.

— 'Αλλά τότε, είπε ο Περβίλ, αν παραδεχθούμε ότι δεν ήρθε κατά την διάρκεια της μάχης από το πλανητόπλοιο του Δείζον, είναι δυνατόν να έφυγε απ' το σκάφος μας;

— Αυτό το πιστεύω, είπε ο κυβερνήτης. 'Απτήγαγε την γυναικό μας. Και να είσθε βέβαιοι, κύριοι, πώς δεν ήταν τυχαία: η απαγωγή αυτή της ξένης γυναίκας που υπήρχε στο σκάφος μας, δεδομένου ότι η γιατρός ήταν το σπουδαιότερο μέλος της αποστολής μας. Μην ξεχνάτε ότι εκείνη ήταν η αρχηγός της αποστολής.

'Ο Λούντιο ένοιωθε μιὰ τραπούλα να καταλαμβάνη τὰ μέλη του, καθώς άκουγε τὸν πατέρα του. 'Εκείνη που άγαπούσε, είχε σπαχθῆ. Τὸ μαύρο τέρας είχε κατορθώσει νὰ τὴν ἀρπάξει μέσα ἀπὸ τὸ σκάφος τους.

— 'Η Τόν... πῆγε νὰ πῇ καὶ διώρθωσε: 'Η γιατρός Τόνια, εἶναι λοιπὸν αἰχμάλωτη τῶν 'Αρειανῶν!

'Η ἀνοσιπτάτως, πού ἐξέφραζε ἡ φωνή του, δὲν διέφυγε ἀπὸ τὸν πατέρα του. 'Εκείνη τὴν στιγμή, ὁ πλοίαρχος Ζέ κατέλαβε τί συνέβαινε στὸν γιό του.

Τὸ σκληρό του βλέμμα μολάκωσε. 'Η φωνή του, ὥστόσο, δὲν ἐφάνερωσε τίποτε ἀπὸ τὶς σκέψεις του ὅταν μίλησε:

— Πάρτε ὁ καθένας σας μιὰν ἀμιάδα ναυτῶν καὶ ἐρευνήστε λεπτομερῶς, κάθε γωνιά τοῦ σκάφους. Θέλω σὲ μισήν ὥρα, νὰ μὴν ὑπάρχη μέρος τοῦ σκάφους πού νὰ μὴν ἔχη ἐρευνηθῇ.

'Οἱ ἀξιωματικοὶ σκορπίσθηκαν ὁμέσως. Καὶ ἡ διαταγή τοῦ κυβερνήτου ἐκτελέσθηκε κατὰ γράμμα. Δὲν ἔμεινε ἄψαχτο οὔτε ἓνα τετραγωνικὸ ἑκατοστὸ τοῦ μεγάλου πλανητοπλοίου. Οἱ ἀναφορὲς ὅμως, ἦταν δυστυχῶς ὅλες ἴδιες. Οὔτε ἡ Τόνια, οὔτε ὁ μυστηριώδης 'Αρειανὸς ἀπαγωγεὺς τῆς βρέθηκαν πουθενά.

'Ο Λούντιο δὲν ἀρκέσθηκε νὰ ψάξῃ τὸν δικό του τομέα. 'Επὶ κεφαλῆς τῶν ἀνδρῶν του, ἔκανε ἄλλη μιὰ ἐρευνα σ' ὁλόκληρο τὸ σκάφος. 'Η ταραχή του ἦταν τόσο μεγάλη πού οἱ συνάδελφοί του κατέλαβαν πῶς δὲν ἦταν μόνο ἡ προσήλωσίς του πρὸς τὸ καθῆκον πού τὸν ἔκανε νὰ ψάχνῃ μὲ τόση σχολαστικότητά καὶ μὲ τὴν ἀγωνία ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό του.

'Ο κυβερνήτης βρισκόταν σὲ ἀμηχανία. Τί νὰ κάνει; Μπορούσε βέβαια νὰ συνεχίσῃ τὸ ταξίδι του καὶ νὰ μεταφέρῃ στὸν Ἄρη τὶς δέκα χιλιάδες ἀμποῦλες μὲ τὸν πολύτιμο ὀρρό. 'Εκεῖ, θὰ ὑπῆρχαν ἴσως γιατροὶ ἱκανοὶ νὰ ἀνολλάθουν τὸν ἐμβολιασμό, μὲ τὶς ὁδηγίες τοῦ καθηγητοῦ ἀπ' τὴν ραδιοτηλεόρασι. Μόνο πού, χωρὶς τὴν Τόνια ἑτοιμὴ νὰ ἀντι-

μετωπίση κάθε δυσκολία που θα παρουσιαζόταν, ή επιτυχία της αποστολής γινόταν αμφίδρολη.

Πόλι, να καταδιώξη το έχθρικό σκάφος; Ήταν επικίνδυνο. Βέβαια, ο «Κένταυρος» ήταν ένα σκάφος εξαιρετικά ισχυρό και το είχε αποδείξει κατά την διάρκεια της μάχης. Είχε όμως το δικαίωμα να χάσει πολύτιμο χρόνο, ενώ στον Άρη τον περίμεναν σαν σωτήρα; Αποφάσισε να θέσει το ζήτημα υπό την κρίσι των αξιωματικών του, και άπλωσε το χέρι του προς το μικρόφωνο, όπου ο Λούντιο, με το μέτωπό του τυλιγμένο σε επιδέσμους τώρα, ώρμησε μέσα στο δωμάτιο.

— Κυβερνήτα... Ποιτέρα...

— Τί συμβαίνει;

Ο νεαρός προχώρησε προς τον πατέρα του, κρατώντας στα δάχτυλά του ένα μικρό μεταλλικό αντικείμενο.

— Κύτταξε τί βρήκε ένας ναύτης κάτω στο διάδρομο!

— Τί είν' αυτό; Κλειδί;

— Ναί. Το κλειδί της Τόνια. "Ομοιο μ' εκείνο που έχεις εσύ.

Ο πλοίαρχος κοίταξε να συγκρατήσει τη φωνή της εκπλήξεως που ανέβηκε στα χείλη του. Ήταν αλήθεια. Το κλειδί, που κρατούσε ο Λούντιο, ήταν το δίδυμο εκείνου που είχε εκείνος και που άνοιγε τα κιβώτια με τον όρρο.

— Πώς βρέθηκε εκεί, άραγε; είπε σαν να μιλούσε στον εαυτό του.

— Νομίζω πως ξέρω, αποκρίθηκε ο Λούντιο. Ή Τόνια, βλέποντας ότι την αίχμαλώτιζαν, δεν έχασε την ψυχραιμία της. Και για να μην πέσει το κλειδί στα χέρια των έχθρων, το έριξε χάμω χωρίς να την αντιληφθή ο άπαγωγεύς της. Έτσι, εσύ έχεις τώρα και τα δύο κλειδιά.

Και μουρμούρισε με θαιμισμό:

— Τί θάρρος! Τί ψυχραιμία! Ή Τόνια δεν έχασε ούτε μια στιγμή την αποστολή που της ανέθεσαν είναι εξαιρετική κοπέλλα.

Ενα έλαφρό χαμόγελο σχηματίσθηκε στα χείλια του κυβερνήτου, που κύτταξε το γιό του με τρυφερή ειρωνία. Ο Λούντιο ήταν έρωτευμένος, σκέφτηκε. Μόνο που, δυστυχώς, ο έρωτας αυτός είχε γεννηθή κάτω από πολύ άγνα-

ποδες περιστάσεις. Πατέρας καὶ γιὸς, ἔμειναν σιωπηλοί. Ἐνὰ κόκκινο λαμπιόνι ἀνάψε πάνω στὸν πίνακα διαδιδάσκων.

Ὁ κυβερνήτης πίεσε ἕνα κουμπί.

— Ἐδῶ κυβερνήτης. Ἀκούω.

Ἡ φωνὴ ἀπ' τὸ μεγάφωνο εἶπε:

— Ἀσυρμισιστής, κύριε κυβερνήτα. Ἐχετε ἕνα μήνυμα.

— Δόσε τὸ μου ἐδῶ.

Ὁ κυβερνήτης κι' ὁ γιὸς του, προσήλωσαν τὰ βλέμματά τους στὴν ὁθόνη τῆς τηλεοράσεως, πού εἶχε ἀρχίσει νὰ φωτίζεται.

Στὴν ἀρχή, ἡ ὁθόνη γέμισε ἀπὸ μπερδεμέναι σχήματα, ἀλλὰ, λίγο - λίγο, ἡ εἰκόνα καθάρισε. Πρῶτα, φάνηκε μιὰ ἀποψη τοῦ ἀπείρου μπροστά τους. Σκοτάδι τρυπημένο ἀπὸ χιλιάδες φωτεινὰ στίγματα. Ὑστερα, ἡ ὁθόνη φάνηκε νὰ θυθίζεται μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ χάος γιὰ νὰ συναντήσῃ σὲ λίγο ἕνα πλανητόπλοιο, πού θὰ τὸ ἀναγνώριζαν ἐνῶμιεσα σὲ χίλια. Τὸ πλανητόπλοιο τοῦ Δείμου!

Τὸ σκάφος, εἶχε φαναρὰ τὰ σημεῖα τῶν φοβερῶν ἀποτελεσμάτων τῶν ὑπεριωδῶν. Ἦταν τόσο πραιμορφωμένο, ὥστε ἦταν θαύμα πῶς κατάρθωνε ἀκόμη νὰ κινῆται. Τὰ τηλεοπτικὰ κύματα πέρασαν τώρα ἀπὸ ἕνα φινιστρίνι, καὶ στὴν ὁθόνη φάνηκε τὸ ἐσωτερικὸ ἐνὸς διαιμερίσματος. Ἦταν τὸ διαιμέρισμα τοῦ κυβερνήτου τοῦ ἐχθρικοῦ σκάφους. Μπροστά σ' ἕνα τηλεοπτικὸ - τηλεφωνικὸ συγκρότημα, καθόταν ἕνας ἀνθρώπος πού μιλοῦσε, τριγυρισμένος ἀπὸ μερικούς ἄλλους. Ἦταν ὅλοι Ἀρειανοί, ὑψηλοί, μὲ τετράγωνους ὤμους, ἀδρὰ χαρακτηριστικὰ καὶ μαύρα μάτια. Ἐκεῖνος πού καθόταν, ὁ κυβερνήτης προφανῶς, ἀκούστηκε νὰ λέη:

— Θέλω τὸν κυβερνήτη τοῦ «Κένταυρος».

Ὁ Ζε διέταξε:

— Ἐνώστε τον μὲ τὴν γέφυρα.

Ἀκούστηκε ἕνα «κλίκ». Ἡ εἰκόνα ἄλλαξε, χάθηκε καὶ ἐμφανίστηκε ἀμέσως ἡ ἴδια ὁμάς τῶν ἀνθρώπων, αὐτὴ τὴ φορὰ γυρισμένη πρὸς τὴν ὁθόνη. Ἀπὸ μιὰ ἀπόστασι χιλιάδων χιλιόμετρων, ἐβλεπαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον καὶ μιλοῦσαν.

Ὁ Ἀρειανὸς ἐξήγησε τί ἤθελε. Τὸ πλανητόπλοιο τοῦ Δείμου, εἶχε σκοπὸ νὰ ἐμποδίσῃ τὸν «Κένταυρο» νὰ φέρῃ στὸ Ἄρη τοὺς ὀρρούς, πού θὰ περιέστελλαν τὴν ἐπιδημία. Βεβαίωσε πῶς ἦταν ἔτοιμος νὰ συναντηθῇ μὲ τοὺς ἀνθρώπους τῆς Γῆς.

Ὁ πλοίαρχος Ζε, ἀπέκλεισε χωρὶς συζήτησι τὴν πρότασι αὐτῇ. Σὰν ἀξιωματικὸς τῆς Γῆς, εἶπε, εἶχε σκοπὸ νὰ ἐ-

ικτελέση την έντολή που του είχαν αναθέσει. Καί, αν υφίστατο επίθεσι, θα πολεμούσε μέχρι τέλους.

— "Αλλωστε, κατέληξε πρόπει να έχετε υπ' όψιν σας, ότι ο όπλισμός του σκάφους μου είναι πολύ βαρύτερος. "Αν συμπλακούμε μιάν ακόμα φορά, θα σας καταστρέψω!

“Ο κυβερνήτης του έγκυρικού πλανηταπλοίου χαμογέλασε:

— Πολύ καλά, κύριε κυβερνήτα. Μόνο που ξεχνάτε κάτι:

"Εκανε μιὰ χειρονομία. Οί άνδρες που τον περιστοίχιζαν παραιμέρισαν. Καί ο Λούντιο, χωρίς να τὸ θέλη, έδωλε μιὰ φωνή λύσσας. "Εκανε ένα κίνημα σαν να ήθελε να ορμήσει πάνω στην όθονη, αλλά ο πατέρας του με δυο λέξεις τὸν κάρφωσε στη θέση του:

— Σημαιοφόρε, ψυχραιμία!

Στην καμπίνα του έγκυρικού σκάφους, μπήκε κάποιος. “Ο Λούντιο αναγνώρισε τὸν μαύρο άνθρωπο που τὸν είχε χτυπήσει. Δὲν ήταν μόνος. Τὸν συνόδευε ἡ Τόνια.

Χλωμή, αλλά με τὸ κεφάλι ψηλά, ἡ νεαρή γυναικὸς φαινόταν μικροσκοπικὴ ἀνόμεσσα στοὺς πανύψηλους "Αρειανούς. Κύτταξε στὴν όθονη, εἶδε τὸν πλοίαρχο καί τὸν Λούντιο καί εἶχε τὴ δύναμη νὰ τοὺς χαμογελάσει.

“Ο ἀρχηγὸς τῶν πειρατῶν εἶπε:

— Καθὼς βλέπετε, έχουμε ἐδῶ τὴν δεσποινίδα. “Ο ἀπεσταλμένος μου τὴν αἰχμαλώτισε καί τὴν έφερε στὸ σκάφος μας χρησιμοποιώντας τὸν εἰδικὸ διαστημιατικὸ προωθητή μας. “Η δεσποινὶς Τόνια ἀπαισιμαίνει ἐδῶ τοῦ σεβασμοῦ ὅλων μας. “Εν ταύτοις....

"Εκανε μιὰ παῦσι καί τὸ σκληρὸ του βλέμμα φάνηκε νὰ διατυπῶ τὴν όθονη:

— "Αν μέσα σὲ εἰκοσιτέσσερις ὥρες δὲν πάρω στὰ χέρια μου τὶς δέκα χιλιάδες ἀμπούλες τοῦ ὁρροῦ που μεταφέρετε ἢ ἂν δὲν τὶς καταστρέψετε δίνοντάς μου καί τὶς σχετικὲς ἀποδείξεις ὅτι τὶς καταστρέψατε, ἡ δεσποινὶς Τόνια θα ἐκτελεσθῇ!

Μὲ μιὰ χειρονομία, διέκοψε τὴν ἐπικοινωνία.

“Η όθονη ξανάγινε ἄσπρη καί ἄψυχη, ἐνῶ ο Λούντιο ἄφησε νὰ τοῦ ξεφύγῃ ένα οὐρλιαχτὸ πληγωμένου θηρίου. “Ο πλοίαρχος Ζέ, χλωμὸς καί θυμωμένος, ἔνοιωσε τὴν ἐκατονική ἐπιθυμία, νὰ σπάσῃ, ὁ ἴδιος αὐτὴ τὴ φορά, τὴν τηλεοπτικὴ συσκευή. “Ο Λούντιο ἔκλαιγε με λυγμούς. Καί ο πατέρας του προσπάθησε νὰ τὸν ξαναφέρῃ στὴν πραγματικότητα.

— Λούντιο, ξεχνᾶς πῶς εἶσαι ἀξιωματικός;

“Αλλά ὁ νεαρὸς σημαιοφόρος ἔκλαιε σαν μωρό. “Ηταν μόνος μέσα στὴν καμπίνα. “Ο Ζέ ἀνοίξε τὴν ἀγκαλιά του καί,

για λίγο, ο νεαρός αξιωματικός άφησε την λύπη του να ξεσπάσει άκουμπώντας το κεφάλι του στο φαρδύ στήθος του πατέρα του.

— Λούντιο... Πρέπει να πολεμήσουμε.

— Ναί πατέρα... Συγχώρησέ με. Άλλά ή Τόνια; Την άγοπώ!

— Ο Ζέ χάριδεψε τὰ μαλλιά του γιου του.

— Τò ξέρω, παιδί μου. Άλλά τò κοίθηκον μας είναι σσιφές.

— Τί θέλεις να πής, πατέρα;

— Φαντάζεσαι πώς θα ύποκύψω σ' αυτό τόν έκβιασμό;

— Όχι. Δέν μπορείς να κάνης κάτι τέτοιο. Ξέρω πώς πρέπει να προτιμήσω να δώ την Τόνια σκοτωμένη παρά να χάσουμε τò πολύτιμο φορτίο μας. Άλλά...

— Πήρε μιὰ βροσιὰ άνάσα και συνέχισε:

— Χωρίς την Τόνια, ή άποστολή δέν είναι βέβαιο πώς θα έπιτύχη. Μόνο εκείνη ξέρει τὰ μυστικά του καθηγητού Έρδν και μόνο εκείνη ξέρει πώς πρέπει να γίνη ό έμβολισμός για να έπιτύχη.

— Ο Ζέ έκανε μιὰ χειρονομία μανίας. Κατόπιν έμεινε για λίγο σιωπηλός κι' ό Λούντιο σεβάσθηκε τή σιωπή του.

— Ο κυβερνήτης σκεπτόταν και ό Λούντιο άναρωτιόταν αν θα κατάρφανε στο τέλος να βρή την λύσι.

— Ξαφνικά, ό Ζέ σήκωσε τò κεφάλι και κύτταξε τόν γιό του κατόματα:

— Άκούσε, Λούντιο. Αυτό είναι τò σχέδιό μου. Είναι ή μόνη μας έλπίδα. Άν θέλεις έσύ ό ίδιος να διακινδυνεύσης τή ζωή σου για να σώσης την Τόνια και να εξασφαλίσης την έπιτυχία της άποστολής μας...

— Τò ρωτάς, πατέρα;

— Τότε σώπα και άκουσε καλά τις οδηγίες μου.

Ο «Κένταυρος», μέσα στην άτέλειωτη νύχτα του διαπλανητικού διαισθήματος, είχε άναπτύξει όση ταχύ-

τητα μπορούσαν να αποδώσουν οι κινητήρες του, με κίνδυνο να διαρραγούν. Ο κυβερνήτης είχε δώσει εντολή να θέθουν σε λειτουργία και τους βοηθητικούς κινητήρες. Και μέσα στο σκάφος θαύλασε τρομακτική δραστηριότητα. Έπισκεύων τις ζημιές και προετοιμάζονταν για μια νέα μάχη.

Ο υποπλοίαρχος Τέορ βρισκόταν επί κεφαλής του συνεργείου επισκευών. Ήταν μανιασμένος, επειδή το πληγμένο του χέρι τον εμπόδιζε να πάει κι' αυτός ενεργό μέρος στην δουλειά κι' ακόμα περισσότερο επειδή δεν θα μπορούσε να συνοδεύσει τον φίλο του Λούντιο στη μεγάλη περιπέτεια στην οποία έπρόκειτο να ριχτεί. Άλλα ο κυβερνήτης του είχε αναθέσει να ανακαλύψει το έχθρικό σκάφος και να το πλησιάσει. Και με τις δυο αυτές φροντίδες στο κεφάλι του, ο αγαθός γίγας εύρισκε κάποια παρηγοριά.

Ο Ζέ επιθεωρούσε το σκάφος από τη μία άκρη ως την άλλη. Είχε για όλους μιαν ένθαρρυντική λέξη, μια σοφή υπόδειξη. Όλοι δούλευαν σαν μανιακοί.

Ο Λούντιο παραδόθηκε πρώτα - πρώτα στους νοσοκόμους. Ευτυχώς, το τραύμα του ήταν άσημαντο. Καί, τώρα, ετοιμαζόταν μαζί με τον Περβίλ, που είχε προσφερθεί να τον συνοδεύσει στην τολμηρή τους αποστολή που ήταν σκέψις του κυβερνήτη.

Φόρεσαν κι' οι δυο ειδικές φόρμες, που θα τους προφύλασσαν από το φοβερό διαπλασματικό κρύο και που με το μωβ χρώμα τους θα τους έκαναν άθεατους από τους έχθρους. Στη ράχη τους προσήρμεσαν τα ειδικά μηχανήματα αυτοπροωθήσεως. Κάτω από το ρυτιδωμένο του μέτωπο, ο Λούντιο έμοιαζε με μια μάσκα αποφασιστικότητας. Ο Περβίλ, πάλι, ήταν ένας τροχός αξιωματικός. Ταξίδευε χρόνια στο διάστημα και είχε πάρει μέρος σε άπειρες επικίνδυνες αποστολές. Ήταν κι' αυτός αποφασισμένος να φτάσει ως τα άκρα για να εξασφαλίσει την επιτυχία, της αποστολής του «Κένταυρος», κι' ως είχε έναντιον του όλους τους Άρειανους του σύμπαντος.

Ωπλισμένοι με τα φοβερά πιστόλια των διαλυτικών ακτίνων, φόρεσαν τα διαφανή τους κράνη έτοιμοι να συνδεθούν με τις αναπνευστικές συσκευές και πήγαν στο διαμέρισμα όπου βρισκόταν ο Τέορ.

Τα μηχανήματα του υπεραντάρ λειτουργούσαν, στέλνοντας τα μυστηριώδη τους κύματα προς όλες τις κατευθύνσεις. Ο Τέορ, βλέποντάς τους να μπαίνουν, τους είπε γελώντας:

— Νάτα τα πουλάκια μου! Μου γινήκανε σωστές βιολέπτες. Σας πάει το χρώμα.

Ὁ Περβίλ γέλασε. Ἀλλὰ ὁ Λούντιο οὔτε ἄκουσε κὰν τὸ ἀστεῖο.

— Τεὸρ. Πού βρίσκεται αὐτὸ τὸ καταρριμμένο πλανητόπλοιο; Βλέπεις τίποτα;

— Μὴν κλαῖς, μικρέ μου, εἶπε ὁ κολασσός, μὴν κλαῖς καὶ θὰ σεῦ ξαναβροῦμε τὴ μικρὴ σου γιαιτρίνα.

Ὁ Λούντιο τοῦ ἔρριξε μιὰ μοτιὰ θυμωμένη καὶ ξαφνιασμένη συγχρόνως. Ἀλλὰ τὸ ἀγαθὸ πρόσωπο τοῦ γίγαντα ἔδειχνε τόση καλωσύνη, πού ὁ θυμὸς του ἔπεσε ἀμέσως.

— Ἄντε, ἄντε, ξαναεῖπε ὁ Τεὸρ. Νόμιζες λοιπὸν πὼς δὲν ἔχουμε καταλάβει τίποτα; Εἰσὶν ἐρωτευμένοις μὲ τὴν μικρὴ σοφή. Καὶ λοιπόν; Αὐτὸ δείχνει πὼς ἔχεις καλὸ γούστο. Καί, ἐδῶ πού τὰ λέμε, κι' ἡ Τόνια ἔδειξε πὼς ἔχει καλὸ γούστο. Τί λὲς κι' ἐσύ, Περβίλ;

Κι' ἔκλεισε τὸ μάτι στὸν ὑποπλοίαρχο, πού ἐπιδοκίμασε τὰ λόγια του μ' ἓνα κούνημα τοῦ κεφαλοῦ του. Ὁ Τεὸρ σοδάρεψε.

— Βλέπετε, τοὺς εἶπε δείχνοντάς τους μιὰ στρουγγυλὴ ὀθόνη, ἔχουμε πολλὰ ἴχνη, ἀλλὰ αὐτὰ κι' αὐτὰ εἶναι μετεωρίτες. Ὅσο γι' αὐτὸ πού ζητάμε, νάτο. Τὸ βρήκαμε ἐδῶ καὶ λίγη ὥρα. Πρὸς τὸ παρόν, φεύγει ὀλοταχῶς κατευθυνόμενο στὴ βάσι του. Ὁ κυβερνήτης ὑποθέτει πὼς αὐτὸ γίνεται γιὰ ν' ἀποφύγῃ μιὰ νέα συμπλοκή. Τὸ δίχως ἄλλο, αὐτὰ τὰ παλιόμουντρα φαντάζονται πὼς θὰ ὑποκύψουμε στὸν ἐκβισισμό τους. Δὲν μᾶς ξέρουν καλά!...

— Σὲ πόσῃν ὥρᾳ πιστεύεις πὼς θὰ τοὺς φτάσουμε;

— Νὰ λογαριάξῃς τρεῖς ὥρες γαμάτες. Γιατὶ πρέπει νὰ κἀνοῦμε κύκλο γιὰ ν' ἀποφύγουμε τοὺς μετεωρίτες.

— Τρεῖς ὥρες!, ἀναστέναξε ὁ Λούντιο.

Οἱ σύντροφοί του τὸν παρηγόρησαν. Οἱ Ἀρσείνοι εἶχον δώσει προθεσμία εἰκοσιπεντὰ ὥρων ὥρων. Εἶχαν ἀκόμα δεκαεπτὰ ὥρες στὴν διάθεσί τους πρὶν ἀπὸ τὴ μοιραία στιγμή. Στὸ μεταξύ, θὰ εἶχαν φτάσει τὸ ἐχθρικὸ σκάφος.

Καὶ ἡ καταδίωξις συνεχίστηκε.

Τὸ καταδρομικὸ τῆς Γῆς ἦταν ἐξαιρετικὰ καλὰ ἐξοπλισμένο καὶ ἡ ταχύτης του ἦταν πολὺ ἀνώτερη ἀπὸ ἐκείνην τοῦ ἐχθρικοῦ σκάφους.

Ἔτσι, ὁ Λούντιο, πού δὲν ἐσκολλοῦσε ἀπὸ τὸ ραντάρ, εἶχε τὴν εὐχαρίστησι νὰ βλέπῃ τὸ σημαδῶκι, πού ἔδειχνε τὸ σκάφος τοῦ Δείμου, νὰ μεγαλῶνῃ διαρκῶς. Σὲ λίγο, ἡ τηλεόρασις μπόρεσε νὰ τὸ συλλάβῃ κι' ἐκείνη. Ὁ Λούντιο ἔτρεμε στὴ γέφυρα.

Δίπλα στὸν πατέρα του, μὲ τὸ εἰδικὸ τηλεσκόπιο, ἄρχισε νὰ ἐξετάζῃ τὸ ἐχθρικὸ σκάφος. Ἀναπρίχιαζε διαρκῶς

στη σκέψη πώς ή Τόνια ήταν αίχμηλωση μέσα εκεί και πώς οι ώρες περνούσαν φέρνοντας πιο κοντά την στιγμή που οι Άρειανοί, έφ' όσον ο «Κένταυρος» δεν πρόκειται να δεχτή τους όρους τους, θα την έκτελούσαν. Ή απόστασις, που χώριζε τα δύο πλανητόπλοια, είχε τώρα μειωθή παύ. Οι επαναστάτες κατάλαβαν πώς δεν θα μπορούσαν ν' άπσφύγουν την μάχη. Και το πλανητόπλοιο τους έκανε μιá στροφή για ν' αντιμετώπιση τον «Κένταυρο».

Ή μάχη ξανάρχισε.

Μέσα σε μιá θύελλα από μώβ φλόγες, που άπειλούσαν να λυώσουν το έχθρικό σκάφος, ο «Κένταυρος» ώρμησε έναντίον του, άδιαφορώτα για την βροχή των άτμικών όβιδων που έριχναν έναντίον του οι πειραιά του ούρανού.

Το άπειρο κενό είχε όναστατωθή από την γιγαντιαία εκείνη πάλη και ήδη, από τον Άρη, τον όποιο είχαν πλησιάσει άρκετά, πρέπει να δέκριναν με το τηλεσκόπιο τις λήψεις της μάχης στο στερέωμα.

Ο Λούντιο κι' ο Περβίλ, με τις μώβ στολές τους και με τα κράνη στο κεφάλι, άνέβηκαν στην επάνω γέφυρα του πλανητοπλοίου. Κοιτείς δέν τους συνώδεε. Οι δύο σύντροφοι, που δέν μπορούσαν να επικοινωνήσουν με τους δικούς τους παρά με το φορητό τηλέφωνο, περίμεναν με πρόσωπα σκυθρωπά τη στιγμή της δράσεως.

Και ή στιγμή ήρθε, όταν τα δύο σκάφη, όρμώντας το ένα έναντίον του άλλου για έναν έλιγμο που θα έδινε ευκαιρία στα πληρώματά τους να καταφέρουν άποφασιστικώτερα πλήγματα από κοντά, ήρθαν το ένα δίπλα στο άλλο. Μιá πελώρια μώβ φλόγα ξεπήδησε από τα πυροβόλα του «Κενταύρου». Και την ίδια στιγμή, οι δύο ταλμηροί άστροναύτες πήδησαν στο κενό.

Δέν κινδύνευαν να πέσουν, φυσικά, γιατί στο διάστημα δέν ύπάρχει βαρύτης. Μπορούσαν να μείνουν εκεί αιώνίως αιωρούμενοι στο κενό. Άλλά οι συσκευές αυτόπροωθήσεως τους έσπρωξαν προς το έχθρικό πλανητόπλοιο.

Χώρις στις στολές τους ήσαν άάρατοι μέσα στο μώβ φώς που κατηύαζε τα πάντα. Και, σε λίγες στιγμές, βρέθηκαν κολλημένοι στα πλευρά του πλανητοπλοίου του Δείμου. Οι Άρειανοί δέν μπορούσαν να τους δούν και για τον

άλλο λόγο. Ἐκείνη τὴν ὥρα ἦσαν ὅλοι ἀπησχολημένοι μὲ τὴν μάχη. Ἡ τακτική τους ἦταν φανερή. Δὲν τολμοῦσαν νὰ συμπλακοῦν σὲ πραγματική πόλη, ἐπειδὴ τὸ ἀποτέλεσμά της θὰ ἦταν μοιραῖο γι' αὐτούς, ἐξ αἰτίας τοῦ πολὺ βαρύτερου ὀπλισμοῦ τοῦ «Κενταύρου». Τὸ μόνο λοιπὸν ποὺ ἔκαναν, ἦταν νὰ προσπαθοῦν νὰ ἐμποδίσουν μὲ κάθε τρόπο τὸ κοιτοδρομικὸ τῆς Γῆς νὰ τοὺς πλησιάζει πολὺ. Καί, φυσικά, νόμιζαν πὼς τὸ κοιτοφέρονον, ἐπειδὴ ὁ πλοίαρχος Ζέ, δὲν ἤθελε νὰ τοὺς κοιτοστρέψει πρὶν τελειώσει ἡ ἀποστολὴ τῶν ἀνδρῶν του.

Οἱ δυὸ σύντροφοι, γαντζωμένοι πάνω στὸ ἐχθρικὸ σκάφος μὲ εἰδικoὺς μογνήτες, ἐβγαῖλαν τὰ πιστόλια τους καὶ τὰ ἀκούμπησαν πάνω στὸ μεταλλικὸ τοίχωμα. Οἱ σκανδάλες πιέστηκαν καὶ οἱ διαλυτικὲς ἐκτίνες μπήκαν σὲ ἐνέργεια. Λίγο - λίγο, κάτω ἀπὸ τὴν διπλὴ δέσμη τους, ἔνα μεγάλο κομμάτι τοῦ τοιχώματος κόπηκε κι' ἔφυγε ἀπὸ τὴν θέσι του. Ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ, ἄρχισε νὰ βγαίνει ὁ ἀέρας σφυρίζοντας. Ὁ Λούντιο κι' ὁ Περβίλ ἀντήλλαξαν ἓνα θριαμβευτικὸ βλέμμα. Μέσα στὸν πάταγο τῆς μάχης, δὲν μπορούσαν νὰ μιλήσουν. Ἦσαν γαντζωμένοι στὴν πλευρὰ τοῦ σκάφους στὴν ἀντίθετη ἀπὸ κεῖνην ποὺ ἔβλεπε πρὸς τὸν «Κένταυρο», γιὰ νὰ μὴ βρίσκωνται στὸν δρόμο τῶν ἄλλων μάχων.

Μὲ χίλιες προφυλάξεις, ὁ Λούντιο ξεγαντζώθηκε ἀπ' τὸ ἐξωτερικὸ τοῦ σκάφους καὶ τρύπωσε μέσα. Ἀμέσως τὸν ἀκολούθησε κι' ὁ Περβίλ. Βῆμα - βῆμα, ἄρχισαν νὰ προχωροῦν στὸν διαδρoιμο ποὺ βρέθηκε μπροστὰ τους. Ἐνας Ἀρειανὸς πέρασε τρέχοντας. Εἶδε τοὺς δυὸ ξένους μὲ τὶς μὲν στολές, ἔμεινε μιὰ στιγμή σὰν κεραυνονόπληκτος, κι' ὕστερα θέλησε νὰ φωνάξῃ. Ἀλλὰ ἡ κἀννη τοῦ πιστολίου τοῦ Λούντιο βιδώθηκε στὴν καρδιά του.

—Μιὰ λέξι καὶ πέθανες... Ὁδήγησέ μας ἐκεῖ ποὺ βρίσκεται ἡ αἰχμάλωτος. Γρήγορα!

Ὁ - Ἀρειανὸς ἐδίστασε. Ἀλλὰ ἡ ἐκφορισὶς τῶν ἀντιπάλων του κάτω ἀπὸ τὰ κράνη τους ἔδειχνε πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ περιμένῃ κανέναν οἶκτο ἂν δὲν ὑπῆκουε. Ἐκανε μιὰ χειρονομία ὑποταγῆς.

—Σὲ προειδοποιῶ, εἶπε ἡ χαμηλὴ ἀπειλητικὴ φωνὴ τοῦ Περβίλ. Κάνε κανένα ἀστεῖο καὶ δὲν θὰ ξαναδῆς τὸν Δεῖμο.

Φοβισμένος τοὺς ὠδήγησε πρὸς τὴν καμπίνα ὅπου ἦταν κλειδωμένη ἡ Τόνια. Μπροστὰ στὴν πόρτα, στεκόταν ἓνας φρουρός. Τὸ χερί τοῦ Περβίλ σηκώθηκε καὶ ξανακατέβηκε ὀρμητικά. Ὁ ὀδηγὸς τους ἔπεσε ἀνάσθητος. Ὁ φρουρὸς γύρισε, εἶδε τί συνέβαινε καὶ ὤρμησε πάνω στὸν Λούντιο,

Οί δυό τους κυλίστηκαν στο δάπεδο. 'Ο Περβίλ θέλησε νά ἐπέμβη, ἀλλὰ ὁ Λούντιο σηκώθηκε ἀμέσως, ἀφίνοντας τὸν ἀντίπολό του ἀκίνητο χάμω. 'Η πείρα ποὺ εἶχε ἀποκτήσει ἀπὸ τὴν πάλη του μὲ τὸν ἄλλο 'Αρειανὸ στὸν «Κένταυρο» τὸν εἶχε μάθει πὼς ἔπρεπε νὰ φέρεται στοὺς ὁμοίους του. Καὶ εἶχε ἀδίστακτα χρησιμοποιήσει τὸ πιστόλι του. Τόσο ὁ Περβίλ ἄσο κι' ὁ Λούντιο ἦσαν πλημμυρισμένοι ἀπὸ ἰ. δρώτα. Ἐρρίξαν μιὰ ματιὰ γύρω τους, ἀλλὰ οἱ διόδρομοι ἦσαν ἔρημοι. 'Η μάχη ἐξακολουθοῦσε. "Οχι πολὺ μακριὰ τους, ἄκουσαν ἕναν ἀπαίσιον τριγμὸ. Οἱ ὑπεριώδεις ἀκτίνες εἶχαν ἀρχίσει νὰ διολύουν τὸ 'Αρειανὸ πλαισιόπλοιο.

—Γρήγορα!, ἔκανε ὁ Λούντιο.

Ἔτραξε στὴν πόρτα τοῦ καλλιῶ καὶ φώναξε:

—Τόνια... Τόνια... Εἰμ' ἐγώ! 'Ο Λούντιο!

Μιὰ φωνὴ ἀπὸ μέσα τοὺς ἔδωσε νὰ καταλάβουν πὼς ἡ Τόνια βρισκόταν ἐκεῖ. 'Ο Λούντιο φώναξε:

—Στάσου μακριὰ ἀπ' τὴν πόρτα. Θὰ διολύσω τὴν κλειδαριά.

Ἀκούμπησε τὸ πιστόλι του στὴν πόρτα, καὶ σὲ λίγα δευτερόλεπτα ἡ κλειδαριά ἔλυνε.

'Ο Περβίλ, χοιμογελῶντας, τοὺς κύτταξε νὰ πέφτουν ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου. 'Η Τόνια οἰκουμπούσε τὸ μάγουλό της στὸ κράνος τοῦ Λούντιο.

—Πολὺ ωραία, πολὺ ωραία, περιστερὰ κια μου, τοὺς εἶπε. Ἀλλὰ πρέπει νὰ γυρίσουμε πίσω. Ἐμπρός!

Ξεκίνησαν, ἔχοντας τὴν Τόνια στὴ μέση, μὲ τὰ πιστόλια στὸ χέρι. Τρεῖς 'Αρειανοὶ βγήκαν ἀπὸ μιὰ γωνιά. Τὰ πιστόλια ἔστειλαν τὶς ἀκτίνες τους κι' ὁ δρόμος καθάρισε. 'Η Τόνια σκέπασε τὸ πρόσωπό της μὲ τὰ χέρια της.

—Νὰ εἶμαι μέλος μιᾶς ἀνθρωπιστικῆς ἀποστολῆς καὶ νὰ βλέπω ἀνθρώπους νὰ σκοπώνονται!, μουρμούρισε.

—Ἐχεις δίκην, Τόνια, εἶπε ὁ Λούντιο, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ διανοητικά.

'Αλλά, παρ' ὅλη τὴν μάχη, κάποιος εἶχε δώσει τὸ σύνθημα τοῦ συναγερμοῦ. Ἐφθασαν στὸ μέρος ὅπου εἶχαν κάνει τὴν τρύπα. Ἐπρεπε νὰ φύγουν ἀμέσως.

—Δὲν ἔχουμε κράνος γιὰ τὴν Τόνια, εἶπε μὲ ἀγωνία ὁ Λούντιο. Πρέπει νὰ πάρομε ἕνα ἀπ' αὐτοὺς.

—Τὸ σκέφτηκα, ἀποκρίθηκε ψύχραιμα ὁ Περβίλ. Καὶ θὰ φροντίσω ἀμέσως...

Μιὰ ομάδα 'Αρειανῶν ἐμφανίστηκε. Τὰ πιστόλια μπήκαν πάλι σὲ δράσιν καὶ τοὺς ἀνάγκασαν νὰ ὑποχωρήσουν. 'Ο Περβίλ διασπικὰ ἔδγαλε τὸ κράνος του.

—Τόνια, πάρε τὸ κράνος μου.

—Μὰ ἐσύ;

—Μὴ χάσιμομεράς. Ὁ προωθητὴς τοῦ Λούντιο θὰ μπορέσῃ νὰ σὰς μεταφέρει στὸν «Κένταυρο». Στὸ μεταξύ, ἐγὼ θὰ πάρω ἕνα ἄλλο κράνος. Γρήγορα!

Ἡ Τόνια, μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Λούντιο, φόρεσε τὸ κράνος τοῦ Περβίλ. Ἀλλὰ οἱ Ἀρειανοὶ ξαναέρχονταν περισσότεροι αὐτὴ τὴ φορὰ.

—Γρήγορα, εἶπε ὁ Περβίλ. Θὰ ἔρθω κι' ἐγὼ σὲ λίγο.

Τοὺς ἔσπρωξε πρὸς τὸ ἀνοιγίμα κι' ὁ Λούντιο, κρατῶντας τὴν Τόνια, ἔβαλε σὲ κίνησι τὸν προωθητὴ τοῦ. Μέσα σ' ἕνα ἀνεμοστρόβιλο ἀπὸ μὲν λάμψεις, κατευθύνθηκαν πρὸς τὸν «Κένταυρο».

Σὲ μερικὲς στιγμὲς ἔφθασαν. Μόλις μπήκαν μέσα, ὁ πλοίαρχος Ζὲ φώναξε:

—Ὁ Περβίλ;

—Ἐμεινε γιὰ νὰ καλύψῃ τὴν φυγὴ μας. Θὰ ἔρθῃ παίρνοντας ἕνα κράνος ἀπὸ καίνενοιν Ἀρειο.

Ὁ κυβερνήτης ἀνήσυχος, παραιτοῦμαι τοῦ μετὰ τὸ τηλεσκόπιο τίς φάσεις τῆς μάχης. Ἐπικοινωνήσε μὲ τὸν Τεόρ:

—Βλέπετε τὸν Περβίλ;

—Δὲν, φάνηκε ἀκόμη, κυβερνήτα.

—Ἐμεινε στὸ σκάφος!, μουρμούρισε ὁ Ζὲ μὲ ἀπελπισία. Φαίνεται πὼς δὲν κατάφερε νὰ ξεφύγῃ.

Οἱ ὑπεριώδεις χτυποῦσαν τὸ πλανητόπλοιο τοῦ Δεῖμου μὲ ὁλοένα μεγαλύτερη δύναμι. Οἱ θαλῆς τῶν Ἀρειανῶν ἄρχισαν νὰ λιγοστεύουν. Ὁ Ζὲ μουρμούρισε:

—Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ νικήσουμε.

Ἐκεῖνη τὴν στιγμὴ, ὁ θάλαμος ἐπικοινωνιῶν ἐκάλεσε τὸν κυβερνήτη:

—Κύριε κυβερνήτα. Ἔναι σήμα.

—Δῶσε το. Γρήγορα!

«Κύριε κυβερνήτα;»

Ὁ Ζὲ χλώμιασε. Ἦταν ἡ φωνὴ τοῦ Περβίλ. Μιλοῦσε λαχανιαστά.

«Ἀκούω, Περβίλ».

«Βρίσκομαι μέσα στὸ πλανητόπλοιο τοῦ Δεῖμου... Στὸ διομήρισμα τοῦ κυβερνήτου. Εἶμαι κύριος τοῦ σκάφους. Τοὺς κρατῶ ὅλους σὲ ἀπόστασι... Καὶ μὲ τὸ πιστόλι τῶν ἀκτίνων, κατέστρεψα τὸ μαγνητικὸ πηδάλιο διακυβερνήσεως... Κυττάξτε. Τὸ σκάφος δὲν υποκύβει πιά...»

«Τὸ εἶδα, Περβίλ».

«Κλείνω, κύριε κυβερνήτα. Ὁ Λούντιο κι' ἡ Τόνια ἤλθαν;»

«Ναί. Σῶοι καὶ ἀδελφεῖς, Περβίλ».

«Ώστε ή άποστολή έπέτυχε. Άντίο, κυβερνήτη μου».

«Περβίλ! Περβίλ!», ούρλιασε ό πλοίαρχος.

Άλλά, τήν ίδια στιγμή, ό «Κένταυρος» τραντάχτηκε από μιá φοδερή έκρηξη. Στην όθόνη τής τηλεοράσεως, είδαν τό πλανητόπλοιο του Δείμου νά μεταβάλλεται σέ μιá μάζα από τεράστιες φλόγες.

Πνίγοντας τή λύπη του, ό πλοίαρχος Ζέ έσκυψε στό μικρόφωνο:

—Μηχανοστάσιον; Άνοιπτύξατε άνωτάτην ταχύτητα. Υποπλοίαρχος Τεόρ; Πορεία πρὸς Άρην.

Καί τό καίριομικρό τής Γῆς, ξανοιπήρε τήν πορεία του. Τήν πορεία πού θά τό έφερνε στόν Άρη, μαζί μέ τούς σωτήριους όρρους.

Ό πλοίαρχος Ζέ συλλογίστηκε εκείνον πού είχε δώσει τήν ζωή του γιά νά σωθῇ ό γυιός του, ή άγαπημένη του καί ή τιμή του «Κενταύρου». Κι' ένα δάκρυ κύλησε στό τραχύ του πρόσωπο, ένα δάκρυ πού δέν έκανε κοιμιά προσπάθεια νά τό κρύψει...

Τ Ε Λ Ο Σ

ΔΙΑΜΑΝΤΙ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ ΤΣΕΠΗΣ

Ἀριστουργηματικὰ μικρὰ
μυθιστορήματα γύρω ἀπὸ

ΕΞΩΤΙΚΕΣ
ΔΙΑΠΛΑΝΗΤΙΚΕΣ
ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ
ΕΞΕΡΕΥΝΗΤΙΚΕΣ
ΔΡΑΜΑΤΙΚΕΣ
ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ
ΚΑΤΑΣΚΟΠΙΚΕΣ
ΝΑΥΤΙΚΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

Τιμή δρχ. 2

ΓΕΝ. ΕΚΔΟΤΙΚΑΙ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ Ο.Ε.
ΛΕΚΚΑ 22—ΑΘΗΝΑΙ